



*Abonyi Sándor*

**Abonyi Sándor**

# **AZ EGYHÁZ ÉPÍTÉSE**

**Ez a digitális könyv önálló írások gyűjteménye, amelyek külön-külön is elérhetők a <https://keskenyut.wordpress.com> oldalon**

## **TARTALOMJEGYZÉK**

Isten szeretete és gyűlölete

Az evangélium botránya és bolondsága

Evangelizálni, de hogyan?

„Tegyetek tanítványokká ...”

Újjászületés és egy új életben járás

Jézus építi az Ő Egyházát

Isten építőmunkásai és építőkövei

Az igazságot követve szeretetben

„El nem hagyván a magunk gyülekezetét”

Az üldözött egyház

Mindenkor örüljetek!

## Isten szeretete és gyűlölete

*„Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annak okáért (ezért) felkent téged az Isten, a te Istened, örömmel olajával a te társaid felett.” (Zsidó 1:9).*

Az igazság és a hamisság két egymást kizáró fogalom, az igazság és hamisság nem fér meg egymás mellett.

Jézus azon túl, hogy útnak és életnek nevezte magát, az *igazsággal* is azonosította magát. Én vagyok az *...igazság...* – mondta.

Ha szeretjük Jézust, akkor szeretnünk kell az igazságot is, mert ez a kettő egy. Ha teljes szívvel szeretjük Jézust, az igazságot, akkor nem lehetünk közömbösek a hamissággal szemben sem. Ha ugyanis engedünk a hamisságnak, akkor ez azt is jelenti, hogy megalkudunk az igazsággal! A hamisság tulajdonképpen az igazság tagadása. Minden igazságtól való eltérés – céltévesztés – bűn.

„Mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak?” (2 Kor 6:14)

„Álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja.” (2 Tim 2:19)

Az igazságban járás valójában azt jelenti, hogy mentesek vagyunk minden hamisságtól. Nátánáelre azt mondta Jézus: „Íme egy **igazán** Izraelita, akiben **hamisság nincs**.” (János 1:48)

Jézus kész arra, hogy „ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és **megtisztítson minket minden hamisságtól.**” (1 János 1:9).

*„Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti...” (Máté 6:24.)*

Nem szerethetjük tehát úgy Jézust, hogy közben barátságban vagyunk a világgal és a bűnnel. **Ha Jézust gyűlöli a hamisságot, a bűnt, akkor mi sem tehetünk másképpen, mivel Isteni természet részesei vagyunk.**

Tudjuk gyűlölni a saját bűnünket? Ha nem, akkor valójában nem szeretjük Istent.

Jézus nem szereti a bűnt, hanem gyűlöli azt. Annyira gyűlöli, hogy képes volt az életét adni a kereszten azért, hogy a bűnös emberek elfogadják az Ő felajánlott kegyelmét, megtérjenek a bűneiket elhagyva, hogy el ne vesszenek.

Erről beszél a János 3:16:

„Mert **úgy szeretette Isten e világot**, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy **valaki hiszen ő benne, el ne vesszen**, hanem örök élete legyen.”

Rögtön utána a János 3:18-ban azt mondja, hogy aki elfogadja Jézus felajánlott kegyelmét, az nem fog elkárhozni, aki viszont nem fogadja el, és a bűneiben marad, akkor az a bűnei miatt már el is kárhozott:

„Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; **aki pedig nem hisz, immár elkárhozott**”

Ez azt is jelenti, hogy aki nem fogadta el Jézus kegyelmét, az kárhozat alá kerül, és nem élvezheti Isten szeretetét, hanem csak a haragját, a gyűlöletét.

Az „**egész világ a gonoszságban vesztegel**” (1 János 5.19) és Isten haragja alatt van a bűnei miatt. Ez azt jelenti, hogy **ha az emberek nem fogadják el Jézus feltétel nélkül felajánlott szeretetét, hogy megtérjenek, akkor a továbbiakban Isten haragja alatt maradnak**. Ez nem egy áldott állapot és az ilyen emberek Jézus elutasítása miatt nem tarthatnak igényt Isten szeretetére, hanem kizárólag csak haragjára, gyűlöletére.

„Aki hisz a Fiúban, örök élete van; **aki pedig nem enged a Fiúnak**, nem lát életet, hanem **az Isten haragja marad rajta**.” (János 3:36.)

Jézus **feltétel nélküli szeretete** abban nyilvánul meg mindenki felé, hogy bármilyen bűnnel jöhet Ő hozzá és tisztára mos mindenkit, aki elfogadja az Ő kegyelmét. Aki viszont elfogadta Jézust – az igazságot – az utána nem járhat hamisságban, bűnben, mert ezzel Jézust tagadja meg. Jézus az Övéitől elvárja a szent – büntelen – életet, de ha bűnbe esik is valaki Ő megbocsát, ugyanakkor elvárja a bűn elhagyását.

„Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: én sem kárhoztatlak: **eredj el és többé ne vétkezzél!**” (János 8:11)

Elterjedt egy olyan tanítás, hogy Jézus gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnös embert.

Az ige alapján ez nem így látszik:

„Jákóbot szerettem, **Ézsaut pedig gyűlöltem**. Mit mondunk tehát: Vajon nem igazságtalanság-e ez az Istentől? Távolságra legyen!” (Róma 9:13-14.)

Ugyanezt mondja a következő ige is:

„**aki nem enged a Fiúnak**, nem lát életet, hanem **az Isten haragja marad rajta**” (János 3.16)

Hogy van hát? A szerető Istenben van gyűlölet is? Ez sokakat meglephet, de IGEN!

Az Isten szerint való szeretet tehát magában foglalja egyrészt valaminek a szeretetét, másrészt azzal egyidejűleg az azzal ellentétes dolognak a gyűlöletét is!

Jézus nem választja külön a bűnéhez ragaszkodó embert a bűnétől, hanem azonosítja azzal. Jézus gyűlöli a bűnt, ezért ha valaki inkább ragaszkodik a bűnéhez, mint hogy Jézus parancsolatainak engedelmeskedjen, akkor Jézus kénytelen a bűnt az ahhoz ragaszkodó bűnös személlyel azonosítani és ezért nemcsak a bűnt magát, hanem a bűnéhez ragaszkodó személyt is gyűlölni. Ézsau nagyon könnyen (testies vágya: éhsége megelégtetése miatt) lemondott az Atya szeretetéről, az elsőszülöttnak kijáró atyai áldásról.

Ma sok keresztyén „Ézsau” módjára viselkedik. Könnyen lemondanak az igazságban való járásról, az Atya szeretetéről. Tudjuk az igéből, hogy akkor szeretjük Istent, ha az Ő parancsolatait megtartjuk (János 14.15). Ha valaki nem tartja meg az Ő parancsolatait, akkor ő nem is szereti Istent; legfeljebb csak a „szájával tiszteli”, de cselekedeteivel tagadja.

Veszélyes dolog keresztyén ember létünkre Ézsau példáját követni:

*„Vigyázzván arra, hogy **az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon**; ... Ne legyen senki parázna vagy **istentelen**, mint Ézsau, aki egy ételért eladta első szülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy azután is, **mikor akarta örökölni az áldást, megvettetett; mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste azt az áldást.**”*  
(Zsidó 12:15-17.)

Jobb valódi Istenfélelemmel élni a hívő életünket – megbánva minden elkövetett bűnt és elhagyni azt – hogy ne kerüljünk hasonló helyzetbe, mint Ézsau.

Eljőhet egy keresztyén életében is egy olyan időpont, amikor Ézsauhoz hasonlóan keresi az áldást, de közben már **elszakadt Isten kegyelmétől**, mert cselekedeteivel megvetette, megtagadta azt. Olyan helyzetbe kerülhet, hogy olyan sokáig élt már a bűnben megtagadva ezzel Jézust és az Ő kegyelmét, hogy akár mennyire is szeretné – még könnyhullatásokkal is – keresni a megbánás helyét és az áldást, de már nem találja. Ez egy szörnyű állapot, ami a pokol megéléséhez hasonlítható már itt a földön.

Korábban megtapasztalva az Atya jóságát és szeretetét, később azonban megtagadva Őt, szörnyű lehet bárki keresztyénnek ilyen helyzetbe kerülnie.

Az a kegyelem, amiben Jézus részesít bennünket, számunkra ingyen van, de Ő óriási árat fizetett érte; életét adta értünk a kereszten. Nem jó ezzel játszani és mérhetetlen tiszteletlenség ezzel visszaélni. Ha bűn van az életünkben igyekezzünk minél előbb megtalálni a megbánás helyét míg nem késő, hogy örökölhessük az áldást. Isten áldást készített az Övéinek. Ez a mi örökségünk! Ne engedjük, hogy bárki, a testies vágy kísértéseinek pillanatnyi hatása miatt engedve, elvegye ezt tőlünk. Isten szeretni és nem gyűlölni akar minket. Nem akarja, hogy a haragja alatt maradjunk az engedetlenségünk miatt.

„Hanem, amint meg van írva: **Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek.**” (1 Kor 2:9.)

„Boldog ember az, aki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, amit az Úr ígért (de csak) az **őt szeretőknek.**” (Jakab 1:12)

– § –

## Az evangélium botránya és bolondsága

„Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan *botránkozást*, a görögöknek pedig *bolondságot*;” (1 Korintus 1:23)

Pál apostol itt arról beszél, hogy az evangélium kihirdetése – a megfeszített Krisztusban való hit általi üdvösség – a „zsidóknak”, mondhatnánk úgy is, hogy a vallásos hívőknek *megbotránkoztató* és a „görögöknek”, akik jelképezhetik a mai felvilágosult, gondolkodó világi embereket, azoknak *bolondság*.

Természetes emberi ésszel belegondolva, hogy 2000 évvel ezelőtt élt egy ember, aki egyben Isten is volt, Isten Fia, aki egy szűztől született a Szentlélek által; akit keresztre feszítve megöltek, de három nap múlva feltámadt a halálból, és negyven nap múlva felment a mennybe; és ott ül az Atya Isten jobbján; és mindenki, aki ezt elhiszi az üdvözül és örök élete lesz (ha meghal is fel fog támadni és örökké fog élni). Ez természetes emberi ésszel gondolkozva valóban *bolondságnak*, *őrültségnek* hangzik.

Amikor ezekről kezdett beszélni Pál az athéni bölcseknek többen kigúnyolták, vagy amikor fogolyként Festussal beszélgetett, akkor azt mondta Pálnak: „*Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány téged őrültségbe visz.*”

Jézus maga is botránykő volt a hívő zsidóság körében, mert „Istennel tette magát egyenlővé”. Jézust a vallásos emberek ölték meg, mert a vallásos gyakorlataikkal, amiben hittek, Jézus személye és cselekedetei összeegyeztethetetlenek voltak. Kárhóztatva érezték magukat Jézus által. Az evangélium hirdetése egy veszélyes „vállalkozás”, mert aki **kihirdeti a teljes igazságot**, azt bolondnak nézhetik, sőt a vallási fanatikusok meg is ölhetik őt. Zsidó fanatikusok ölték meg Istvánt, az első vértanút, Pált is többször megverték és megkövezték. Az első tizenkét apostol közül tizenegy mártírhálált halt. Több országban ma is hasonló a helyzet, ahol üldözik a keresztyéneket az evangélium hirdetése miatt.

Miért gerjed fel sok ember az igazi evangéliumot hallva?

Azért mert az igazi evangélium kihirdetése meg kell, hogy ítélje az embereket. Jézus ugyanis azt mondta, hogy „*ítélet végett jöttem erre a világra*”. (János 9.39) Amikor

Jézus elküldte maga helyett a megígért Szentlelket, Ő is azért jött, hogy *„megfeddje a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében”*. (János 16.8) Akik a kihirdetett evangéliumot örömmel fogadják és hisznek benne, azoknak valóban jó hír az evangélium, mert üdvösséget, örök életet nyernek. Azok azonban, akik nem tudják azt hittel elfogadni, valójában elutasítják azt. Ez is egy döntés az ő részükről, az evangéliumot – Jézus kereszttáldozatát – elutasító döntés, és ezért örök kárhozat az ítélete azoknak, akik nem hisznek.

Erről szól a János 3.16-19.

**„Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.** Mert nem azért küldte el Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartasson a világ általa. **Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivel-hogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.** Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak.”

Jézus kereszttáldozatát nem lehet értelemmel elfogadni, sem cselekedettel kiérdekelni, csak hittel elfogadni. Ez azért van, hogy senki se dicsekedhessen.

**„Kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez.** Nem cselekedetekből, hogy **senki ne kérkedjék.**” (Efézus 2:8-9)

Az evangéliumban való hit által megbékélünk Istennel. A korábbi lázadókból, akik az Atya haragja alatt vannak és a harag fiai, az Atya Isten fiaivá lesznek.

**„Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által,** aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében.” (Róma 5:1-2.)

**„Aki pedig befogadják őt, hatalmat ad azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek;”** (János 1:12.)

A keresztről való beszéd elfogadása sokkal több egy vallásos élet megélésénél. Ezzel az elfogadási döntésünkkel átmegyünk a halálból az életre, Jézus Krisztusban feltámadva egy új életre. A feltámadás ereje ad erőt nekünk egy hittel teli hívő élet megéléshez.

**„Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.”** (1 Korintus 1:18.)

Milyen evangéliumot hirdetünk ma? Az un. „szeretet evangéliumát”, többnyire egyetlen ige a János 3.16 alapján. De ez csak fél igazság, mert Isten nemcsak a szeretet Istene, hanem az Igaz Bíró is. A kihirdetett teljes evangélium megítéli az embereket. Akik engedelmeskednek azok üdvösséget, örök életet nyernek, akik pedig nem, azok

ítélet alá kerülnek. Elkárhoznak: ha meg nem térnek. Valószínűleg sokkal zajosabb és időnként zavarokkal terhelt lenne sok evangelizáció, ha kihirdetésre kerülne a teljes evangélium és nem csak az örvendetes „első fele”. Az igaz, hogy emiatt nem fognak egyetlen evangélistát sem megverni vagy megölni, de az igazi eredmény is elmarad. Úgy tűnik, hogy a világnak még várnia kell a bátor, igazi evangélistákra. Hiszem azonban, hogy nem sokáig kell várni, mert Jézus ítéletre fog visszajönni és előtte el fogja hívni azokat, akik Keresztelő Jánoshoz hasonlóan bűnbánatot és megtérést hirdetnek. A Szentlélek az igazság szelleme, és ezért megítéli a bűnt az emberek életében meggyőzve őket bűnös állapotukról, hogy bűneiket megbánva, valóságos megtérést átélve Jézushoz jöjjenek. A keresztyénség sok esetben akkor nemcsak egy képmutató gyümölcstelen „farizeusi” élet lenne, hanem sokkal inkább egy valóságos, krisztusi gyümölcstermő élet.

„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jő el a vég.” (Máté 24:14)

– § –

## Evangelizálni, de hogyan?

### Hagyományos evangelizálási módszerek:

Ma a gyülekezetek az utóbbi néhány száz évben kialakult ‘emberi hagyományokat’ követnek és az utóbbi években mindenféle ‘emberi módszerrel’ próbálkoznak evangelizáció címszó alatt.

Általánosan elterjedt az a gondolkozás, hogy az evangelizálás a gyülekezet feladata. Ezért évente egyszer az egész gyülekezetet megmozgatva egy erre alkalmas helyen felállítanak egy evangelizációs sátrat vagy egyszerűen **a templomba, gyülekezeti házba hívogatják az embereket** sokszor a világban is alkalmazott reklámmódszereket alkalmazva; **és ott evangelizálnak.**

A gyülekezetekben elhangzik a felhívás a hívők felé, hogy tegyenek bizonysgot az embereknek és hívogassák őket az evangelizációs alkalomra. Ha eljönnek, a meghívott evangélista vagy a pásztor (és néhány szolgáló) majd elvégzi a többit.

Ezek az alkalmak – főként az utóbbi években – többnyire a meghívottak szükségére megoldást jelentő „emberbarát ‘jó-léti’ evangéliummal” szólítják meg az embereket. Akik reagálnak erre (felteszik a kezüket, elmondják a ‘befogadó imát’, kitöltenek egy regisztrációs lapot), azokat hívják a gyülekezetbe. Rendszerint rendeznek számukra egy alapozó tanfolyamot, aminek elvégzése után bemerítik őket és a gyülekezet tagjaivá válnak.

Csodálkozunk, hogy milyen sok energiát és pénzt fektetünk be ezekbe az akciókba és az eredmény milyen kevés. Kevesen jönnek el a személyes meghívásra és még kevesebben a médiában közzétett nyilvános hirdetésekre. Akik eljönnek azok közül is kevesen reagálnak a megszólításra, de a következő alkalomra már közülük is alig jön el valaki.

Ezek után azt a tanulságot vonjuk le, hogy az emberek nem akarnak megtérni, nem akarnak Krisztushoz jönni, nem akarják az igazságot, nehéz terep ez, stb. stb.

Tényleg erről van szó?

Minden lehetséges emberi igyekezettel megpróbáljuk az emberek érdeklődését felkelteni és behozni őket a gyülekezetbe és ott tartani őket, de sokszor ez sem vezet eredményre. Az evangelizációs erőfeszítéseket követően a nemzetközi statisztika szerint a megszólított emberek 3-5%-a épül be a gyülekezetekbe. Ez nem túlságosan biztató! Úgy tűnik valami alapvetően nincs rendben! Mi az oka ennek az elég gyenge eredménynek? Hol a probléma? Mit csinálunk rosszul? Egy idő után belefáradunk a sikertelenségbe és elmarad az evangelizációs alkalmak szervezése is.

### **Legújabb evangelizációs technikák:**

Egyes külföldi gyülekezetek elkezdtek olyan „sikeresnek tűnő” módszereket alkalmazni, hogy az Istentiszteleti alkalmakat „evangelizációs jellegű” alkalommá alakítják át oly módon, hogy az a világ számára könnyen elfogadható legyen:

- rövid dicsőítés,
- az emberek szükségait megcélzó evangélium hirdetése minden alkalommal,
- show (szórakoztató) elemek alkalmazása,
- korszerű multimédia alkalmazása,
- a világi emberek számára megszokott, barátságos befogadó környezet biztosítása (pláza-szerű épület, gyermekmegőrző, sport centrum, komplett szórakoztató centrum a gyülekezeti épület mellett), profizmus minden téren

Az ilyen gyülekezetek Amerikában ma 5-20 ezer fős 'látogató' létszámmal dicsekedhetnek és ők szolgálnak 'mintaként' sokak számára a mindenki által kívánt gyülekezet-növekedéshez.

Jézus tényleg így gondolta ezt?

Nem lehet, hogy valamit mégis rosszul csinálunk? Valóban azt tesszük, amit Jézus parancsolt? Nem lehet, hogy elhibáztunk valamit és Jézus teljesen mást mondott nekünk?

Hol a hiba? Miért ilyen gyengék általában az eredmények? – mennyiségileg, a minőségről nem is beszélve!

Készültek viszont tanulmányok arról is, hogy a nagy (mega: 1000-2000) gyülekezetek növekedése összességében jóval kisebb, mint sok kisebb (30-60) fős gyülekezeté. Ezt igazolják a legújabb kori házi gyülekezet mozgalmak Kínában és Indiában, ahol a kis gyülekezetek megtöbbszöröződésével óriási növekedésről olvashatunk beszámolókat.

### **Mi lehet a megoldás?**

Jézus – mennybemenetele előtt kiadott – parancsa így hangzik: „**Menjetek el és tegyetek tanítványokká** minden népeket”!

*„A tizenegy tanítvány pedig elmegy Galileába, a hegyre, ahová Jézus rendelte őket. És mikor meglátták őt, leborultak előtte; némelyek pedig kételkedtek. És hozzájuk menvén Jézus, ezt mondta nekik: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön*

– *Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén (bemerítvén) őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében,*

– *Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!”*  
(Máté 28:16-20.)

Mindenki ismeri ezt az Igét, de a gyülekezetek több száz éves gyakorlata teljesen ellentétes ezzel. Hiányzik a Jézus parancsának való engedelmisség. Vannak, akik azt mondják, hogy Jézus ezt az apostoloknak mondta, és mivel apostolok ma már nincsenek, ezért ez már nem érvényes. Tudjuk azonban az igéből, hogy ez hazugság és az ige figyelmeztet az ilyen elhajlásokra:

*„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. Különböző és idegen tudományok által ne hagyjátok magatokat félrevezettetni”* (Zsidó 13.8-9.)

*„Ne tévelyegjetelek szeretett atyámfiai! Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.”* (Jakab 1.16-17.)

Jó, ha így gondolkozunk mi is és Jézusnak engedelmeskedve nem engedjük magunkat „idegen tudományok által félrevezetni”, megtéveszteni.

**Jézus által adott minta** – a Máté 28:16-20 szerint tehát a következő:

- **ki kell menni** (nem pedig az embereket behívogatni),
- **és valódi tanítványokká** (nem ‘ücsörgő, passzív hívökké’) **tenni az embereket.**

Mi az, amiket bizonyosan tudunk Jézus tanítása, példája nyomán?

## 1. Nem az evangéliummal elérendő emberekkel van a baj!

„Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap és eljön az aratás? Íme, mondom néktek: **Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájakokat, hogy már fehérek az aratásra.**” (János 4:35.)

Ez alapján egyértelmű, hogy baj van a látásunkkal. Nem látjuk, hogy a „táj már kész az aratásra”.

## 2. Jézus a munkások számát keveselli és hiányolja a munkásokért való imát!

„És körüljárja Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliumát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtlenséget a nép között. **Mikor pedig látta a sokaságot, könyörületességre indul rajtuk, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratni való sok, **de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.****” (Máté 9:35-38.)

Ebben az igeszakaszban két további fontos dolgot mond Jézus:

- kevés az ‘arató’ munkás, és
- kérni kell az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába!

Itt arról van szó, hogy **több munkásra** (kiküldhető, valódi tanítványra) **van szükség** és ezért **az Úrhoz, mint az aratás Urához kell imádkozni, hogy adjon több munkást.**

Sok mindenért imádkoznak ma a gyülekezetekben emberek, beleérte az ébredést is, hogy Jézus hozza el az ébredést és legyenek tele a gyülekezeti termek emberekkel. Mindenki vágyik az ébredésre. Közbenjárnak és szellemi harcot folytatnak emberek, ami jó a maga helyén, de mintha valami félresiklott volna ezen a területen. A berögződött rossz gondolkodás működik itt is. A hívők azért imádkoznak, hogy az emberek jöjjenek a gyülekezetbe, ők maguk nem „mennek ki”. Istentől várják, hogy mindent tegyen meg helyettük. Hozza el Ő az ébredést. Ez igaz, mert Ő tud hozni ébredést, de szellemi vezetés alapján nekünk is Vele együtt kell mozdulni. Ha hiszünk az Ige igazságának, akkor nem kellene elgondolkoznunk azon, hogy az a legeredményesebb ‘módszer’, amit Jézus adott parancsolatba számunkra? Miért akarjuk mindenféle emberi módszerrel, emberi gondolatokkal helyettesíteni a Jézus által adott mintát? A sok évtizeddel ezelőtt a gyülekezetekben kialakult, félresiklott és a tradícióként továbbélő evangelizációs minta „megvakít bennünket” abban, hogy visszatérjünk az eredeti, Jézusnál jól bevált módszerhez. Észre kell végre vennünk, mit parancsolt Jézus és egyszerűen engedelmeskedni neki.

Nézzük meg, mit is parancsolt valójában Jézus:

### 3. Menjete el tehát és tegyetek tanítványokká – parancsolta Jézus!

A fent leírt – gyülekezetekben kialakult – ‘hagyományos gyakorlatok és gondolkozásmód’ szerint ma minden igyekezet és erőfeszítés arra irányul, hogy ne kelljen „elmenni” (kimenni), hanem a megtérni akaró emberek jöjjenek (be) hozzánk!

Jézus azt mondta Péternek és Andrásnak, akik halászok voltak:

„Kövessetek engem, és azt művelem, hogy **embereket halásszatok.**” (Máté 4:19)

Ezzel Jézus – egy halász ember számára is érthető – egyszerű módon megmagyarázta:

- **oda kell menni ahol a hal van!**
- a halászat (**emberek megmentése**) **nehéz, fáradságos munka,**
- **a hal a neki életet jelentő környezetből (vízből) nem akar kijönni** a számára halált jelentő környezetbe (szárazföldre). A ‘hal’ tudja ezt, ezért nem fog elébe menni saját ‘halálának’ és kijönni a számára halált okozó ‘szárazföldre’ (bejönni a gyülekezetbe).

**Nem segít az a divatos ‘siker-pirula’ sem, ha a szárazföldet** (gyülekezeti épület) **igyekszünk „akváriumná”** (a hal számára kedvező környezetté) átalakítani, és különböző ‘csalikát’ alkalmazva becsalogatni az embereket a gyülekezetbe. Mi lesz a „kifogott halakkal” és a gyülekezeti hívőkkel, ha a gyülekezet a ‘kifogott halak’ (ó-ember) számára kedvező környezetet próbál kialakítani az egész gyülekezetben? A válasz egyértelmű: a gyülekezet elvilágiasodik. Ennek súlyos jelei láthatók ma.

A világhoz alkalmazkodva, sok dologban a világ útját járva, lehet látogató ‘sokaságot’ produkálni, de ez a „széles út” – a világ, világiasság (testies hívők) útja. Kérdés, hogy kikből lesz valódi tanítvány? Mikor és hol készítik fel az új megtérteket a királyi papságukra és a személyes szolgálatukra?

Az ‘arató munkásoknak’ ott kell munkálkodniuk, ahol az ‘érett táblák’ vannak! Lásd erre a következő bibliai példákat:

- Péter prédikációja Kornélius házában,
- Filep evangélista nyilvános munkája Samáriában
- Filep szolgálata a szerecsen komornyik felé a gázai úton, akit útközben be is merít,
- Anániás szolgálata Saul (a későbbi Pál apostol) felé, amikor Pál bemegy Damaszkuszba: Anániás bemegy a házba, ahol Saul tartózkodik, kezeit rávetve imádkozik érte, akit betölt a Szent Szellem és ezt követően visszanyeri látását és bemeríti őt,
- Pál és Silás munkája a Filippi börtönben, ahol a börtönőr megtér és még akkor éjszaka be is merítik.

Mondhatjuk, hogy hiszen ezt mi is tesszük, ha nem is mindig így. Miért fontosak a részletek? Talán nézzük meg a 70 kiküldött tanítvány példáján, hogyan küldte ki őket Jézus:

*„Ezek után pedig rendelt az Úr másokat is, hetvenet, és **elküldi azokat kettőnként az ő orcája előtt**, minden városba és helyre, **ahová ő menendő volt**. Monda azért nékik: Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. Menjetek el: Íme én **elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé**. **Ne hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut**; és az úton senkit ne köszöntsetek. Valamely **házba bementek**, először ezt mondjátok: Békesség e háznak! És ha lesz ott valaki békességnek fia, a ti békességetek azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza. Ugyanazon házban maradjatok pedig, **azt egyétek és igyátok, amit ők [adnak]**: mert **méltó a munkás az ő jutalmára**. Ne járjatok házról – házra. És valamely városba bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, amit előtökbe adnak: És **gyógyítsátok a betegeket**, akik ott lesznek, és mondjátok nékik: **Elközelített hozzátok az Isten országa**. Valamely városba pedig bementek, és titeket be nem fogadnak, annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok: **Még a port is, amely reánk ragadt a ti várostokból, itt köztetek letöröljük**; mindazáltal ez legyen tudtotokra, hogy az Isten országa (királysága) **elközelített hozzátok**.” (Lukács 10:1-11)*

Talán ebből is látszik, hogy mennyire más volt ‘Jézus módszere’ összehasonlítva azzal, amit a gyülekezetek ma tesznek. A kiküldött hívők:

- **erővel felruházott valódi tanítványok** voltak,
- oda mentek, ahová Jézus is ment – **szellemi vezetés alapján mozogtak**,
- mint „bárányok” bátran **kimentek a „farkasok” közé**,
- **bementek azokba a házakba, ahol szívesen fogadták őket**,
- **azt ették és itták, amivel az örömhírt halló emberek vendégelték meg őket**,
- **üres tarisznyával kellett menniük – pénz és váltóruha nélkül!**
- **az első és legfontosabb teendőjük a betegek gyógyítása volt**,
- **bemutatva ezzel Isten természetfeletti valóságát**,
- **és mindezek után az Isten királyságának a jó hírét hirdették!**

#### 4. Kik lehettek tanítványok?

Mára az a furcsa helyzet állt elő, hogy a legkülönbözőbb módon „igyekszünk embereket behozni a gyülekezetekbe” és megtartani ott őket mindenféle módon. Igyekszünk nem megbántani őket, nehogy megsértődve elmenjenek és így az olyan sok fáradságos munkával elért eredmény nehogy kárba vesszen. Kellemes, rendezett környezetet igyekszünk biztosítani számukra, ahová szívesen járnak. Úgy látszik ez a gyakorlat teljesen ellentétes azzal, amit Jézus vár el tőlünk.

Figyeljük meg Jézust, hogyan állt ehhez a kérdéshez, amikor elhívta a tanítványait. Nézzük meg milyen elvárásokat (szigorú feltételeket) támasztott Jézus azokkal szemben, akik tanítványai akartak lenni – követni akarták Őt.

„...Monda pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg nékem, hogy

– **előbb** elmenjek és eltemessem az én atyámat.” ...„Monda pedig más is: Követlek téged Uram; de

– **előbb** engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, akik az én házamban vannak. És monda néki Jézus: **Valaki** az eke szarvára veti kezét, és **hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.**” (Lukács 9.59-62.)

„Ha valaki én hozzám jó, és

– meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fítestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, **nem lehet az én tanítványom...** „És valaki

- **nem hordozza az ő keresztyét, ...**

- búcsút nem vesz minden javaitól, **nem lehet az én tanítványom.**” (Lukács 14.26-27;33)

„És hozzámenvén egy **írástudó**, monda néki: Mester, követlek téged, akárhova mégy. És monda néki Jézus: A rókáknak vagyon barlangjuk és az égi madaraknak fészük; de **az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.**” (Máté 8:19-20)

„Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először **leülván fel-számítja a költséget**, ha van-e mivel elvégezze?” ...**Nehogy minekutána fundamentumot vetett és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja,**” (Lukács 14:28-29)

Ezekből az Igékből egyértelműen megállapíthatjuk, hogy **Jézus nem mindenáron rábeszél**, hanem – az általa támasztott szigorú elvárásokra figyelmeztetve – „inkább lebeszél” **igyekezett azokat, akik őt megfelelő odaszánás és elkötelezés hiányában követni akarták. Nem egy „könnyű evangéliumot” hirdetett, hanem a régi életük teljes feladását elváró kihívás elé állította azokat, akik őt követni akarták. Az Ő követésének volt (és van is) értéke, mert „magasra tette a mércét”.** Nem mindenki tudott megfelelni a Jézus által támasztott elvárásnak. Jézus nem is hívta azokat, sőt lebeszélte, akik nem tudták vállalni azokat a kihívásokat, amikkel szembesítette őket. Több fajsúlyos, kizáró kritériumot támasztott azok felé, akik Őt követni akarták, akik az Ő tanítványai akartak lenni.

Melyek voltak ezek a követelmények?

Ha valaki követni akarta Őt azoktól a következőket várta el:

- semmit nem volt szabad Jézus követésénél fontosabbnak tartani (előbbre sorolni): sem család, sem közvetlen hozzátartozók, sem a világ dolgai, sem anyagi kérdések, sem karrier stb.
- le kellett mondani a kényelemeiről,
- mindenkinek hordozni kellett a keresztet (halálba adni a testet minden nap),
- felhívta a figyelmet, hogy a tanítványok élete nem könnyű, ezért nyugodtan üljön le és gondolja végig mindenki érdemes-e elkezdenie azt.

Ma sokan nem lehetnének „hívők” (‘tagok’, ‘látogatók’) a gyülekezetekben, ha a krisztusi parancsokat mi is így alkalmazzuk. Pedig ezeket kell alkalmaznunk, ha az igazságban akarunk járni és nem kialakult ‘emberi hagyományokat’ akarunk követni! Ezért van olyan sok (‘lemorzsolódott’) ‘hajótörést szenvedett’ hívő élet ma, mert amikor elkezdték a hívő életüket nem gondolták végig. Jó lett volna a Jézus követése melletti döntésük alkalmával figyelmeztetni őket, hogy tisztában legyenek vele, mit vállalnak, ahelyett, hogy csupán a ‘szaporulatnak’ örülünk. Jézus szemlélete MINŐSÉGI és nem mennyiségi, de HA LESZ MINŐSÉG, AKKOR LESZ MENNYISÉG IS!

## 5. Jézus személyes példája:

Jézus földi szolgálatát vizsgálva is azt látjuk, hogy „**tanított azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliumát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtlenséget a nép között**”.

Itt is ugyanazt a nagyon fontos alapelvet látunk, hogy az **evangélium hirdetésének és a gyógyításnak a helye** nem a „zsinagóga” (templom, gyülekezeti ház), hanem **a szabad tér és a házak**. Ezt a mintát követte Péter és a többiek is:

### o szabadban;

- Jézus a gadarénusok földjén, az utcákon, a Bethesda tavánál gyógyított és szabadított,
- szolgált a Jákób kútjánál a samáriai asszony felé és
- prédikált nagy tömegeknek a mezőn, valamint hajóban állva a parton lévő sokaság felé,
- és ezt látjuk Péter pünkösdi prédikációjánál, majd később az Ékes kapunál a sánta meggyógyítását követő prédikációjánál

### o házakban:

- Jézus bemegy Mária és Márta házába, a farizeus házába, Zákeus házába stb.
- a kiküldött tanítványait (az első 12 majd a 70) szintén a házakba küldi be.

Ezzel párhuzamosan látjuk azt is, hogy Jézus esetenként szolgált a Jeruzsálemi Templomban és zsinagógákban is. Ezek azonban hívőknek szóló tanítások voltak.

„**tanított a templomban**” Jeruzsálemben, zsinagógákban (Názáret, Kapernaum).

Láthatjuk tehát mit jelent valójában Jézus missziós parancsa a „**menjetek el és tegyetek tanítványokká**” minden népeket. Láthatjuk, hogy

– a tanítvánnyá **tétel** és

– a tanítványok **képzése**

két, egymástól élesen elválasztott – területileg is elkülönített – feladat. A tanítvánnyá tétel alapvetően egy „**gyülekezeten kívüli tevékenység**”, amit a **kiküldött tanítványok**, mint „bárányok” a „**farkasok**” közé, a **világban kimenve végeznek**.

Jézus nem akarja, hogy a **tanítvánnyá tétel** (evangelizálás) és a **hívők tanítása** (tanítványképzés: az alapok lerakását, hívők érett-korra juttatása, szolgálatra való felkészítése) összekeveredjen, mert ez alapvetően két különböző feladat.

## 6. Az evangélium üzenetének tartalma

Ebben az írásban főleg a tanítvánnyá tétel Jézus által parancsba adott mintájára szerettem volna ráirányítani figyelmet. A tanítvánnyá tétel (a szűkebb értelemben vett evangelizálás) kapcsán fontos azonban szólni arról is, hogy milyen evangéliumot hirdetünk? Semmiképpen sem az un. „jóléti evangéliumot”, ami számunkra csupa jót és áldást ígér és semmi nehézséget és szenvedést; üldözésről nem is beszélve.

Nekünk Krisztus kereszthalálát és feltámadását, valamint a hamarosan bekövetkező második eljövételét és az ezer éves királyságának felállítását kell hirdetnünk.

Hála az Úrnak több mélyreható prédikáció hangzott el és több írás jelent meg az utóbbi időben Paul Washertől és David Wilkersontól, amik az igazi és hamis evangélium különbségére hívják fel a figyelmet.

A Bibliában evangélistaként megnevezett Filep Samáriában „a Krisztust hirdette” és sokakat meggyógyított és megszabadított.

Pál apostol azt írta a Galata 3.1-ben, hogy

„*Óh balgataj Galátziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmesskedjete az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztust úgy írtuk le, mintha köztetek feszítettett volna meg?*”

Beszél azonban Pál arról is, hogy az ő evangéliumától el is lehet térni egy **más evangéliumra**, amire Pál **átkot mondott ki!** Vigyázzunk, hogy az evangélium hirdetésén fáradozva mi magunk is alkalmatlanná ne váljunk Isten országára!

„Csodálkozom, hogy Attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliumra hajlotok. Holott **nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát.** De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, **legyen átok.**” (Gal. 1:6-8.)

## 7. Következtetések:

A tanítvánnyá **tétel** tehát a **kiküldöttek gyülekezeten kívüli munkája**, ami arról szól, hogy **elkötelezett** (a világtól elszakadt, a világnak meghalt) **hívókké kell tenni a hitetlen embereket.** Ezt jelképezi a **víz alá merítés**, ami **után az új megtértek** (fizikálisan és szellemileg is) **csatlakozhatnak a hívők közösségéhez, a gyülekezetéhez.** Erről beszél a következő Ige:

„(Péter) Sok egyéb beszéddel is buzgón kéri és inti őket, mondván: **Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől!** Akik azért örömet vesznek az ő beszédét, **megkeresztelkednek; és hozzájuk csatlakozik** azon a napon mintegy háromezer lélek.” (Ap.csel. 2:40-41.)

Tekintettel arra, hogy a **gyülekezet a világtól elválasztott ‘szentek közössége’** oda a (tanítvánnyá **tétel** munkáját, a világot) bevinni nem szabad, mert ott a szentek tökéletesítése és a szolgálatra való felkészítés kell, hogy történjen.

„**Tanítván őket, hogy megtartsák** mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28:20.)

Látszik az is, hogy nem elég csak néhány dologról tanítani az elkötelezett hívőket, hanem **be is kell fejezni a tanításukat: megtanítva őket mindenre és elvárni tőlük, hogy be is tartsák a tanultakat; a szerint éljenek minden nap!**

Ehhez engedelmes, tanítható emberekre van szükség, akik **készek a tanultakat folyamatosan alkalmazni a saját életükben, készek a folyamatos változásra, hogy eljussanak a tökéletességre.** Sajnos a gyülekezetekben – a korábban leírt okok miatt – **ma sok hívő nem felel meg ezeknek az alapvető követelményeknek.** Jézus a szigorú feltételei alapján már a hívővé válásuk előtt „**kiszúrte**” az Isten Királysága számára alkalmatlan embereket. Nem minden ember alkalmas Krisztus követésére.

A fentiek alapján – az igei mintát és Jézus példáját alapul véve – , ha eredményesek akarunk lenni, akkor át kell értékelnünk az egész evangelizációs gyakorlatunkat, és vissza kell térni a Jézus által bemutatott és parancsba adott, jól bevált mintához:

- **tudni kell, hogy a mezők készek az aratásra,**
- **arató munkásokért (és nem ébredésért) kell imádkozni**
- **Isten vezetését keresve, ki kell menni az emberek közé és bemenni a házakba**
- **meg kell gyógyítani a betegeket és eloldozni a megkötözötteket**
- **a keresztest és Jézus királyságát kell hirdetni és semmi mást,**
- **figyelmeztetni kell az embereket a hívő élet nehézségeire,**
- **és akik hajlandók elszakadni a világtól, azokat mielőbb be kell meríteni vízbe és Szent Szellembe,**
- **ezek után csatlakozhatnak a gyülekezetekhez.**

Persze ez sem 100%-os garancia, mert „Júdások”, „konkolyok” mindig vannak, de a jelenlegi evangelizációs módszerekkel elérhető 5%-os megmaradási arány várhatóan lényegesen jobb lenne. Jézus nem végez silány munkát! Ha készek vagyunk a Jézus által adott feltételek és minta alapján, radikális módon hirdetni az igazi evangéliumot és valódi tanítványokká tenni az embereket, akkor az eredmény nem marad el.

Derek Prince „Isten gyülekezetének újrafelfedezése” című legújabb könyvében egy evangélista fiatalembről számol be, aki a következőket mondta:

„Prince testvér, nincs probléma az evangelizációval Afrikában. **Csak bemegyek egy faluba és megkérdezem, ki beteg ott? Mindig van beteg Afrika falvaiban. Imádkozom értük, hogy meggyógyuljanak és megvan az első gyülekezet!** Ez az Új-szövetségi minta! Az egyetlen valóságos dolog a Szent Szellem természetfeletti bizonyágtétele.

Folyamatosan azt tapasztaljuk, hogy sok hívő, akik a gyülekezeti élet során szembesülnek a szentség és az odaszánás valóban magas – Krisztus által támasztott – követelményeivel, nem tudnak kitartani és többéves hívő élet után lemorzsolódnak, visszamennek a világba. Ma sokan ezt a pásztorlási munka hiányosságának tekintik. Ezek után látható, hogy alapvetően a ‘tanítvánnyá *tétel*’ hiányosságáról van szó!

Akár mennyi energiát fektethetünk emberekbe, emberileg nem tudjuk megtartani őket. Egyedül **az Úr az, aki képes újjászülni és megtartani bárkit is.** Sok éves tapasztalat alapján azt látom, hogy az évek során nagyrészt azok az emberek „morzsolódtak le”, és mentek vissza a világba, akikkel folyamatosan a legtöbb gond volt, mert hiányzott belőlük a teljes odaszánás. Azok az emberek pedig, akik erősen kapaszkodtak az Úrba, velük kevesebbet kellett foglalkozni, de ők a nehéz konfliktusok ellenére is megmaradtak. Azt látom, hogy az Úr nagyon hatékony módon munkálkodik. Hiszem, hogy az általa bemutatott minta a leghatékonyabb. Ez valódi tanítványokat kíván, ami kihívás a hívők közössége felé.

Nem ‘látogatónak’, nem ‘regisztrált tagnak’, hanem **valódi tanítványnak kell lenni minden egyes hívőnek és a tanítványok valóságos hatalmával járni** – azzal az Isten által felruházott természetfeletti képességgel –, hogy ez által másokat

is tanítvánnyá tudjanak tenni. Hiszem, hogy ha bátran hirdetjük Jézus Krisztus igazi evangéliumát, és ha mindent úgy csinálunk, ahogy Jézus azt megparancsolta, akkor nem leszünk eredménytelenek.

– § –

### „Tegyetek tanítványokká ...”

*„Elmenvén azért, **tegyetek tanítványokká** minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, **tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek:** és ímé én ti veletek vagytok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28:19.)*

Jézus a mennybe menetele előtt mondja ezt az apostoloknak, amikor elbúcsúzik tőlük. Lehet ezt ezért Jézus – hosszú időre való eltávozása előtti – utolsó kívánságának is tekinteni, de ez nem egyszerűen csak kívánság, hanem parancs volt az Úrtól, a Mestertől a tanítványai felé. Jézus parancsa arról szól, hogy **először tanítvánnyá kell tenni az embereket**, majd **azt követően meg kell tanítani őket mindenre**.

Jézus nem valami ismeretlen dolgot kért az apostoloktól, és kér tőlünk ma is, hanem azt, amit három éven keresztül Ő is tett, amíg velük volt, és amiről az evangéliumokban mi is bőven találunk leírást.

Jézus tévedhetetlen megítéléssel választotta ki és hívta el tanítványait, hogy kövessék Őt. Ugyanakkor komoly kihívások elé állította azokat, akik követni akarták, nyíltan megmondva nekik alkalmatlanságukat, sőt meghatározva annak okát is. A Krisztuskövetés nem könnyű életpálya, életmód, hanem nagyon is nehéz, sok próbával, nehézséggel, kihívással, szenvedéssel, üldözéssel, esetenként az életünk kockáztatásával is jár. Erre nem mindenki alkalmas! Jézus nyilvánvalóvá tette ezt azok felé, akik alkalmatlanok voltak és úgy akarták követni Őt. Nyíltan szembesítette őket ezzel a ténnyel rögtön az elején, hogy senki se érezze becsapva magát, ha jönnek a kemény próbák, ne kerüljön számára megoldhatatlan helyzetbe és szégyenszemre ne tudja befejezni azt, amit elkezdett. Amikor Jézus parancsba adta, hogy másokat tegyünk tanítvánnyá, akkor természetesen ugyanezt várja tőlünk is. Valljuk meg őszintén, bibliai értelemben sokszor mi magunk sem vagyunk tanítványok és másokat sem teszünk azzá, mert a körülmények befolyása alatt állunk és nem a bibliai parancsolatra nézünk. Ezért nem becsületesen járunk el, mert becsapjuk magunkat és másokat is. Sok olyan alkalmatlan embert „viszünk be” a gyülekezetbe, akikből évek múlva sem lesz tanítvány és ezért sokan le is morzsolódnak, mert nem születtek újjá és nincs személyes elhívásuk Istentől. Az igében mindig tanítványokról olvasunk és sosem látogatókról, barátokozókról, gyülekezeti tagokról... és ez óriási különbség. Ha az emberek nem felelnek meg azoknak a kritériumoknak, amiket Jézus alapvetően meghatározott, akkor azokból az emberekből tanítványképző tanfolyamokon lehetetlen

tanítványokat kiképezni. A Jézus által meghatározott feltételek alkalmazásának hiánya a magyarázata, hogy a gyülekezetek állapota, szellemi színvonala olyan ma, amilyen. Erőtlen, elvilágiasodott és hatástalan a világra. Nem rendelkezik azzal a szellemi erővel, hogy valódi tanítványságról lehessen beszélni. Egy gyülekezettől csak akkor várható, hogy bibliai eredményt produkáljon, ha biblikus hívőkből – tanítványokból – áll. A gyülekezet nem tömegmozgalom, és nem érvényesülhet a mennyiségi szemlélet, csakis a minőségi. Jézus is csak tizenkét emberrel kezdte, majd hetvennel és így tovább... és a tanítványokat elszakította a vallásos zsidóktól és óvta a farizeusok kovászától. A tanítványságnak vannak feltételei, mondhatnánk kizáró kritériumai, aminek meg kell felelni.

## 1. Milyen feltételeket támaszt Jézus a tanítványokkal szemben?

– Valódi megtérés és újjászületés:

„Ettől fogva kezdte Jézus prédikálni, és ezt mondani: **Térjete meg**, mert elközelgetett a mennyeknek országa.” (Máté 4:17)

„Bizony, bizony mondom néked: **Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. ... Szükség néktek újonnan születnetek.**” (János 3.5-7.)

– Vízkeresztség (bűnbánat, bűnbocsánat elnyerése), Szent Szellemmel való betöltekezés, személyes elhívás, elszakadás a világtól:

Ezekről beszél Péter Pünkösöd napján a 3000 új megtértnak:

„**Térjete meg és keresztelkedjete meg** mindnyájan a **Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát.** Mert **néktek lett az ígélet** és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, **valakiket csak elhív magának az Úr**, a mi Istenünk. Sok egyéb beszéddel is buzgón kéri és inti őket, mondván: **Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől!**” (Ap.csel. 2:38-40.)

## 2. Kik nem alkalmasak Isten országára, kik nem lehetnek tanítványok:

– Aki nem mond le a pénz szeretetéről az életében, és a mammonnak szolgál

„Ezenképpen azért **valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.**” (Lukács 14:33. lásd. még a gazdag ifjú példázata)

– Aki nem hordozza a keresztet minden nap

„Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jönni akar én utánam, **tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.**”  
Máté 16:24

– Aki jobban szereti a családját, mint Jézust

„Ha valaki én hozzám jő, és **meg nem gyűlöli** (jobban szereti) **az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.**” (Lukács 14:26)

– Akik kényelmesek

„És hozzámenvén egy írástudó, monda néki: **Mester, követlek téged, akárhova mégy.** És monda néki Jézus: A rókáknak vagyon barlangjuk és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.” (Máté 8:19-20)

– Akik bármi mást Jézus követése **elé** helyeznek

„Monda pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, **engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat.** Monda pedig néki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: **te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát.**” (Lukács 9:59-60)

„Monda pedig más is: Követlek téged Uram; de **előbb** engedd meg nékem, hogy **búcsút vegyek azoktól, akik az én házamban vannak.** És monda néki Jézus: **Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.**” (Lukács 9:61-62)

– Aki nem gyermeki bizalommal és alázatossággal közelít Jézushoz

„És monda: Bizony mondom néktek, ha **meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.** Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.” (Máté 18:3-4)

– Aki ismeri, mondja az ígét, de nem cselekszi, nem a szerint él

„Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz; **valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lesz.** Mert mondom néktek, hogy **ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába.**”  
Máté 5:19-20

– Akinek az életében rendezetlen bűn van, bűnben él

„A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek [ezek]: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, párt-

ütések, Irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonló: melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy **akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek.**” (Gal 5:19-21)

„Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem. A **gyáváknak** pedig és **hitetleneknek**, és utálatosoknak és gyilkosoknak, és **paráznáknak** és bűbájosoknak, és **bálványimádóknak** (nem Jézus van az *első* helyen az életükben, hanem valami más!) és minden **hazugoknak**, azoknak része a tőzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál.” (Jelenések 21:7-8.)

A gyülekezet Isten terve szerint a világból kihívott és elválasztott szentek (bűn nélkül élő tanítványok) közössége.

Ma az évek során kialakult rossz szokásokat gyakorolva nem alkalmazzuk ezeket a parancsolatokat a gyakorlatban, de Jézus azt várja tőlünk, hogy ezeknek a parancsolatoknak is engedelmeskedjünk. Nem szabad engedni, hogy egyfajta hamis szeretet és az emberektől való félelem miatt ne merjük alkalmazni ezeket. Isten csak az Ő parancsolatainak való engedelmességet áldja meg, minden más fáradozás csak kár és szemét, ami meg fog égni az ítéletben. Sok hívőnek ma téves fogalma van a bibliai szeretetről, mert egy mindent elfogadó, bűnt is toleráló, érzelmi viszonyulást tekintenek „szeretetnek,” de ez *világi szeretet* és nem egy Istentől való szeretet. Az Isten szerint való szeretetről a szeretet nagy parancsolata *egyrészt* úgy beszél, hogy „*szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.*” Másrészt Isten szeretetét az ige egyértelműen meghatározza a következők szerint:

**„Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.”** – mondja Jézus a János 14:21-ben.

Ne felejtjük el, hogy akit az Úr hív el azzal az Úr foglalkozni is fog, hogy befejezze benne azt a munkát, amit elkezdett. Ha azonban mi *hívunk* a gyülekezetbe embereket, azokkal nekünk kell foglalkozni és nekünk fog meggyűlni a bajunk velük. Egyszerű hasonlattal élve: a kecskéből sosem lesz bárány! Ezért mondja az ige, hogy *újja kell születni*, és ez Isten munkája, mert „*Krisztussal együtt megfeszítettem és élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.*” (Gal. 2.20)

Az Úr adjon nekünk bölcsességet és *bátorságot*, hogy *merjünk* ezekben is kilépni és ne a láthatókra nézzünk, hanem az Úrra és neki való engedelmességben legyen örömünk. Ez látszólag egy nehéz és terméketlen útnak látszik, de Jézus tudta mit csinál és hosszabb távon mindenképpen ez a hatékonyabb, gyümölcstermő út. Érdemes elgondolkoznunk ezeken és engedelmeskednünk az Úr végakarataiban meghatározott parancsolatainak, így mutatva ki a szeretetünket Ő felé.

## Újjászületés és egy új életben járás

Istennek újjászületett, krisztusi természetű emberekre van szüksége, akikkel el tudja végezni a munkáját itt a földön.

Jézus Nikodémussal, a zsidók egyik fő emberével beszélgetve azt mondta neki:

**„ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát... Ami testtől született, test az; és ami Szellemtől született, szellem az. .... Szükség néktek újonnan születetnek.”** (János 3.3-7)

Itt azt látjuk, hogy az újjászületésnek a hívő élet alapvető fontosságú, kiinduló eseményének kell lennie, ami nélkül nincs hívő élet, és nincs örök élet sem. Szellemi életet élni e nélkül lehetetlen csak testies, szokásokon alapuló vallásos keresztyén-séget, mert *„ami testtől születik, az test!”* Az újjászületés nem egy alternatíva a hívők számára, nem egy extra dolog, hanem életbevágóan fontos, alapvető kérdés, örök élet kérdése.

Az újjászületést Jézus egy nehézségekkel, fájdalmakkal járó természetes szüléshez hasonlítja. Egy gyermek születését megelőzi a növekvő teher cipelése, fájdalmak, majd a végső stádiumban a vajúdáskor az erőteljesebb fájdalmakkal járó szülés. A terhes anyukák örömmel elviselik mindezeket annak tudatában, hogy egy új teremtnak adnak életet. Hasonlóan van ez a szellemi életben is.

**„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.”** (2 Kor 5:17)

Pál apostol arról beszél, hogy csak egy új teremtés – egy újjászületett ember – lehet Krisztussal közösségben és ahhoz a régieknek el kell múlni, vagyis a régi, testies – ő-emberi – természetnek meg kell halni a kereszten: a kereszt a test halálának az eszköze! Ez az oka annak, hogy Pál a testies korinthusi gyülekezetnek a következőt mondja:

**„Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről.”** (1 Kor 2:2)

Jézus hasonlóan beszél erről:

**„aki föl nem veszi az maga keresztjét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám.”** (Máté 10.38.)

Világosan láthatjuk, ha valaki Jézus tanítványa akar lenni, akkor annak

- *fel kell vennie a maga keresztyét*, amikor megtér és újjászületik,
- és ha *követni akarja Jézust*, akkor *hordoznia is kell a keresztyét minden nap*: a kereszt által folyamatosan halálban tartva a régi természetét.

Az első egy valóságos megtérésről és újjászületésről szól, amikor *Jézussal együtt* személyesen átéljük a testünk (ó-emberünk: régi természetünk) halálba adását a kereszten. Erről beszél a Róma 6.4 is a vízbe való bemerítkezés szellemi jelentőségéről szólva:

*„Eltemettetünk azért Ő **vele együtt** a keresztség által **a halálba...**”*

Igaz, hogy fizikailag nem halnunk meg, de az ó-emberi bűnös természetünket *Krisztussal együtt* nekünk is *halálra kell adnunk a kereszten!* A magunk keresztyének felvétele azt jelenti, hogy *Krisztussal együtt* nekünk is meg kell halnunk, hogy utána *vele együtt* fel tudjunk támadni egy új életre. Ezt a természetfeletti újjáteremtő (újjászülő) munkát a Szent Szellem végzi el bennünk, felélesztve a korábban halott szellemünket, hitet ébresztve bennünk Krisztus iránt, átformálva a régi gondolkodásunkat az elme megújítása által. Ez nem egy pillanat alatt történik, hanem egy folyamat, amikor valóságos gyökeres változások zajlanak le bennünk, ami átformálja az egész életünket és valóban egy új teremtés jön létre: újjászületünk!

E közben egyénenként változó módon, de alapvetően a következőket éljük át:

- felismerjük bűnös, elveszett állapotunkat,
- felismerjük, hogy ebben az állapotunkban (örök) halálra méltók vagyunk,
- bűneink terhe elviselhetetlen számunkra és nem tudunk szabadulni tőle,
- szenvedünk és gyötrődünk,
- kínok és könnyek között megbánjuk minden bűnünket,
- rájövünk, hogy nem tudjuk megszabadítani magunkat és képtelenek vagyunk kimenekülni ebből a halálra ítélt állapotunkból,
- ezért kegyelemért kiáltunk Jézushoz, és Ő megment, megszabadít bennünket, az Ő elvégzett, váltság áldozatának hittel való elfogadása által,
- a bűn óriási terhe ekkor lehull rólunk és megtapasztaljuk a szabadulás óriási örömét: a bűnös ó-emberi test meghalt és egy új életet kaptunk Krisztusban.

Ez Isten természetfeletti munkája bennünk a Szent Szellem által. Jézus ilyenkor a Szent Szellem által belénk költözik – „befogadjuk Őt” – és ennek eredményeként Isten fiaivá válunk (János 1.12). Ez nem egy észrevétlen és egy pillanat alatt megtörténő dolog, hanem egy nagyon radikális és sok gyötrellemmel járó változás az életünkben. Isten a Szent Szellem munkája által győzelmet arat az ember testi természete felett: összetör bennünket, halálra adja a test vágyait és kívánságait, hogy többé ne a test vágyai uralkodjanak bennünket, hanem a bennünk lakozó Szent Szellem. Ez nagy harc egy ember lelkéért Isten országa és a gonosz birodalma között, hogy a halálra ítélt bűnös ember a gonosz hatalmából Isten országába lépjen át. Ez a „határ-átlépés” nem megy simán, mert az ó-emberünk, akit a gonosz minden erejével támogat, nem

könnyen adja meg magát: nem akar lemondani uralmi pozíciójáról; vágyairól és kívánságairól és alárendelni magát Isten akaratának. A feltámadt Krisztus Szellemének ereje van segítségünkre ebben a változásban és viszi győzelemre ezt a harcot. Az élet győzedelmeskedik a halál felett és megszületik egy új élet! Új teremtéssé válunk Krisztusban, hasonlóvá válva Ő hozzá. A magunk erejéből és akaratából ez lehetetlen, ez Isten munkája bennünk a Szent Szellem által!

Amikor az új teremtés megszületik bennünk az fájdalommal és szenvedéssel jár!

*„Eltemetettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy **miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból** az Atyának dicsósége által, **azonképpen mi is új életben járjunk**. ... Tudván azt, hogy **a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlennüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele.**” (Róma 6:4-8)*

A testünk (ó-emberünk) halálba adását követheti csak az új életre való feltámadás: az újjászületés. Ahogyan Jézus életében előbb volt a Golgota és utána a feltámadás, így van ez a mi életünkben is: a régi bűnös természet halálra adásának meg kell előznie az újjászületést: az új élet megszületését Krisztusban.

*„ne szánjátok oda a ti (testi) tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem **szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek**, .... mert **a bűn ti rajtatok (többé) nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.**” (Róma 6:13-14.)*

### **Az új teremtés jellemzői**

Új teremtként nem kell állandóan hadakoznunk a bűnnel, mert a bűnnek már nincs hatalma rajtunk, hanem valósággal szabadok vagyunk. Valóban szabadok, hogy bűn nélkül éljünk, mert *akit Krisztus megszabadított az valóban szabad!*

Ez az állapot az, amit egy terhes anyuka is megtapasztal a gyermekének megszületése pillanatában. Óriási megkönnyebbülés, felszabadult öröm. Így vagyunk mi is az újjászületéskor: öröm könnyei folynak végig arcunkon megtapasztalva a régi természet halálát és az új Krisztusi természet győzelmét bennünk. Hihetetlen radikális változás ez! Egy új krisztusi természetű ember születik meg bennünk, ami Isten csodája. Egy teljesen új, krisztusi identitást kapunk a régi romlott természet helyett. Ami ellen tegnap még erőnket meghaladó harcot kellett vívnunk, az most közömbös, értéktelen – *kár és szemét* – számunkra.

Ez a fantasztikus felszabadult érzés az, amikor már nem kell hordozni a bűn elviselhetetlen terhét, mert azok, mint mázsás súlyok lehulltak rólunk. Már nem kell erőlködnünk azon, hogy jól cselekedjünk, amire korábban képtelenek voltunk, mert a bennünk lévő új krisztusi természet magától értetődő módon automatikusan cselekszi azt. Az új krisztusi természet tulajdonsága, hogy már nincs benne vágy a bűn elköve-

tésére, ezért annak nincs is ereje rajtunk. Teljesen szabadok vagyunk tőle, sőt teljes szívből gyűlöljük a bűnt és már az is zavar bennünket, ha más életében látjuk azt. Olthatatlan vágy van bennünk az igazság iránt és egy szent, krisztusi indulat (gyűlölet) minden hamissággal, bűnnel szemben.

***„Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annak okáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömmel olajával a te társaid felett.”*** (Zsidó 1:9)

Az újjászületést eredményező vajúdasos szenvedés gyötrelmei és a nagy harcban szerzett „sebek” egy ideig még érzékeltetik hatásukat, de az új élet feletti valóságos, leírhatatlan öröm mindent feledtet.

### **Egy folyamatos élet Krisztusban**

Aki az újjászületést valósággal átélte azt nem kell állandóan hívogatni, hogy jöjjön hívó közösségbe és tegyen bizonyosságot. Az újjászületett ember egyszerűen nem érzi jól magát a bűnös emberek társaságában, mert iszonyodik a bűntől és a bűntelen (szent) emberek közösségére vágyik. Az a Krisztus pedig, aki benne él bizonyosságot akar tenni minden alkalmas pillanatban. Az újjászületett embernek nem kell erőlködni, hogy mit és miképpen szóljon, mert a Szent Szellem az, aki szól általa. Nem probléma számára a bizonyágtétel, hanem inkább szenved, ha nem szólhat, mert az új krisztusi természet élni akar benne. Az új teremtés állandó megnyilvánulása folyamatosan erősíti a hívó hitét és segíti a hitben való folyamatos növekedésben. Nem probléma számára az igével való táplálkozás, mert állandóan arra vágyik, hogy megismerje, megértse azt, mert Jézus Krisztus a testté lett ige. Csodálkozva veszi észre, hogy mások miért nem értik az igét, amikor annak minden szava Istentől való bölcsesség és igazság. Számára nem kell magyarázni, mert a benne lakó Szent Szellem megmagyarázza azt. Aki megtapasztalta a szent, tiszta élet örömét Krisztusban az iszonyodik bűnt elkövetni, mert gyűlöli azt, ezért fel sem merül benne, hogy vétkezzen, mert az a természetes számára, hogy tisztán megőrizze magát és Krisztus élete nyilvánvaló legyen benne minden nap. Mindennél jobban szereti az igazságot és gyűlöl minden hamisságot és figyelmezteti hívó társait is, ha bűnt lát az életükben. A megmentő szeretet vezérli őt ebben, hogy megmentse azokat, akik bűneik miatt az örök kárhozat felé tartanak.

Az igében van gyönyörűsége és arról gondolkodik éjjel és nappal. Természetes számára, hogy az igével összhangban, annak engedelmeskedve cselekszik, mert Isten a Szent Szellem által a szívébe írta az Ő parancsolatait. Ha mégis követne el bűnt, a tisztán megőrzött lelkiismerete rögtön figyelmezteti őt, megbánja bűnét és elhagyja azt.

Sok hívó kétségbe vonja, hogy lehet-e egyáltalán bűn nélkül élni? Erre csak Jézus volt képes – mondják sokan – a bennünk élő Jézussal (egy újjászületett természettel) azonban erre mi is képesek vagyunk. Az ige egyértelműen beszél erről.

**„Tudjuk, hogy valaki Istentől született, nem vétkezik: hanem aki Istentől született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt.” (1 János 5:18)**

Az ige parancsként mondja nekünk, hogy szentek legyünk teljes életünkben. Ha ezt parancsolja, akkor az lehetséges számunkra, ahogyan Krisztus is betöltötte a törvényt:

**„Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek TELJES ÉLETETEKBEN, mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1 Péter 1:15-16)**

### **Ez az ige szerint lehetséges és elvárt állapot, de mi a valóság?**

Sok hívő – még azok is, akik úgy gondolják, hogy egyszer megtértek, mert elmondtak egy „befogadó imát” – többnyire úgy gondolnak a keresztre, ahol Jézus elszenvedett és elvégzett helyettük mindent, hogy ők üdvösséget, új (örök) életet nyerjenek. Legtöbbször nem élik át az újjászületés mindent átforgató megújítását az életükben, sőt nem is hallanak újjászületésről. E nélkül pedig nincs hívő élet!

A „megtérésük” emléke, ami egy érintés, egy érzés inkább, hamarosan feledésbe merül és utána folyamatosan küszködnek a bűnökkel és próbálnak egy új életet élni, de egyre sivárabbá, egyre felszínesebbé és egyre erőtlenebbé válik a hívő életük. Az ilyen hívők élete egy idő után már szinte semmiben sem különbözik a megtéretlen világi emberek életétől, és nem világít fáklyaként a sötétségben élő világ számára, mert már maga is a sötétségben él. Ez a biztos jele annak, hogy valaki nem született újjá! Krisztus tehát nem él benne, ezért meg sem tudja tartani őt! Nem véletlen ez, hiszem sok – a testies hívő számára kíváncsi és a fülnek tetsző, népszerű – tanítás árasztotta el a gyülekezeteket, ami kiszorította az igazi megtérésről és újjászületésről – a keresztről – szóló beszédet. Ez jellemzi sajnos a modern evangelizációkat is. Az itt „megtért” emberek többsége a világban folytatja tovább az életét és sosem keresi a hívőkkel való kapcsolatot: valójában nem tér meg és nem születik újjá! Ha mégis bekapcsolódik valamelyik hívő közösség életébe, ott a kereszthordozásáról, a keskeny úton, a szent-ségben való járásról sosem hall. A gyülekezetek vezetői nem merik ugyanazokat a feltételeket támasztani a hívők felé, mint amiket Jézus elvárt az Őt követő tanítványoktól, mert akkor sokan otthagynák a gyülekezeteket. Ez többször megtörtént Jézussal is, amikor keményebb dolgokról beszélt: sokan elhagyták őt!

Úgy tűnik, hogy a mai „gyülekezetek” inkább a Jézus gyógyítására, csodáira összesereglett, és az ötezer ember megvendéglésén jelen lévő sokaságra hasonlítanak inkább, mint a Jézust valóban követni akaró, régi életüket teljesen feladó, odaszánt, hűséges kis tanítványi sereg.

Jézus azt mondta magáról, hogy Ő az „ajtó” (a „szoros kapu”), de azt is mondta, hogy Ő az „út”, de nem a „széles”, hanem a „keskeny út”. Óriási különbség a végeredményt tekintve, hogy melyik úton járunk. A keskeny út a Jézus Krisztussal való valóságos közösséget jelenti, ami az Atyához vezet, a testüket halálba nem adott széles úton járó hívőket pedig az Atya nem is ismeri, és a végük kárhozat (Máté 7.13-23). A „szoros

kapun” kell átmenni a valóban megtért, újjászületett hívőknek és utána folyamatosan a keskeny úton járva élni a hívő életet, minden nap: eggyé válni Jézussal és folyamatosan benne is maradni. Ez vezet az Atyához és ez jelenti az igazi hívő életet és az örök életet!

„És én ő érettük oda szentelem magamat, hogy **ők is megszentelteké legyenek az igazságban. ...Hogy mindnyájan egyek legyenek**; amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy **ők is egyek legyenek mi bennünk**: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. ... **Én ő bennük**, és te én bennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és **hogyan megismerje a világ, hogy te küldtél engem**,...” (János 17:19-23)

Csak a kereszt munkájának nyomait magukon viselő, új életben járó keresztyének megnyilvánulása indíthatja a világot arra, hogy ők is a kereszthez – Jézus Krisztushoz – jöjjenek, és új életet kapjanak. Ami ugyanis *testtől születik annak testi, és ami szellemtől annak szellemi eredménye van.*

– § –

## Jézus építi az Ő Egyházát

Jézust sok mindennek mondták az emberek a maga idejében, de amikor megkérdezte a tanítványait, akkor Péter adta a megfelelő választ:

„Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert **nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én menyei Atyám.** De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és **ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat, a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.** És néked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz.” (Máté 16:16-19.)

Jézus itt az Ő Egyházáról beszél, amit Ő épít. Ennek az egyháznak a fő jellemzői a következők:

- Ő a tulajdonos,
- Ő a saját akarata és terve szerint építkezik,
- menyei kijelentés (nem test és vér) alapján történik az építés,
- az Ő egyháza szilárd alapokon (a kijelentés bizonyossága alapján) áll, ezért a pokol erősségei sem tudnak erőt venni rajta,
- csak olyanok lehetnek részesei ennek az építkezésnek, akiknek az Atya a Szent Szellem által kijelentést ad Krisztusról, ahogyan Péternek,
- az Övéi rendelkeznek a kötés és oldás hatalmával, mert „*amit megkötnék a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit megoldanak a földön, a mennyekben is oldva lesz.*”

- ennek az Egyháznak a tagjai „élő kövek”, akik „szellemi házak, szent papság és Istennek kedves szellemi áldozatokkal áldoznak” (1 Péter 2.5),
- az Ő juhait hallják az Ő hangját és követik Őt; Jézus ismeri őket és örök életet ad nekik (János 10.27-28).

Ez azt is jelenti egyben, hogy van egy másik „egyház” is, ami nem az Övé, amit emberek építenek. Erről szól Jézus próféciája a Laodiceai gyülekezetnek írt levélben, ahol Jézus kívül van a gyülekezeten. Az ilyen egyházat Jézus kiköpi, mint az emberek a langymeleg vizet.

Jézus Egyháza nem épületek, hanem emberek – helytől függetlenül. Nekünk nem kell *gyülekezetbe menni* (egy meghatározott helyen összegyűlni rendszeresen), hanem Ő megy oda, ahol már „ketten vagy hárman egybegyűlnek az Ő nevében.” (Máté 18.20.)

Gyökeres változásra van szükség a gondolkozásunkat illetően a gyülekezetről!

***„változtatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.”*** (Róma 12.2)

Bárhol és bármikor ketten-hárman az Övéi közül már az Ő gyülekezete és Ő velük van, bármely napon és a nap bármely órájában.

Az apostolok cselekedete könyvében a Szent Szellem vezetését látjuk mindenhol megnyilvánulni. Ezt a könyvet a Szent Szellem cselekedeteinek is lehetne hívni:

- amikor Péter a megszokott időben imaórára megy, meghallja az Úr hangját és felállítja a nyomorék embert az Ékes kapuban, akkor megtörténik az első gyülekezet legnagyobb evangelizációja (megtér 3000 ember, minden előzetes szervezés, tervezés, reklámozás stb. nélkül). Az imaóra elmaradt, mert az Úr mást, jobbat tervezett arra a napra. Hányan mernék ma az annyira szentnek tartott imaórát mellőzni és elhinni, hogy a Szent Szellem hangja az, ami egy sokkal prózaibb dologban akarja éppen mozdítani?
- Később Filep egy sikeres evangelizáció főszereplője Samáriában, ahol hirdeti a Krisztust, ahol sokan meggyógyulnak és megszabadulnak. Filep nem a sikerét ünnepli, hanem érzékeny marad a Szent Szellem vezetésére ebben a helyzetben is, ahonnan elragadja az Úr és a járatlan, Gázába vezető útra viszi (ahol csak egyetlen ember tér meg, de rajta keresztül később sokan),
- Pál Efézusba akarta vinni az evangéliumot, de a Szent Szellem akkor még nem akarta. Látás (macedón férfi) jelenik meg Pálnak és meggyógyítja őt, hogy az Úr Macedóniába küldi őt stb.

Látjuk ebből a néhány esetből is, hogy mindenhol ütközik az emberi akarat és a megszokás a Szellem vezetésével. Kérdés, hogy hasonló helyzetekben, amiket Isten előre eltervezett számunkra képesek vagyunk-e meghallani az Úr hangját és engedelmeskedni neki, vagy ha nem, akkor marad a megszokás, és az emberi elgondolások

Isten terve helyett. Ilyenkor NEM az Ő Egyházát építjük, hanem egy másikat, egy emberit, amihez viszont Jézusnak semmi köze. Ez a hamis egyház, nevezhetjük Babilonnak is, vagy a „nagy paráznának”, ahogyan az Ige nevezi, ami emberek alkotása. Ennek nem újjászületett, vagy nem Isten akaratában járó emberek a tagjai, akik nem „élő kövek”, hanem emberi alkotások (*téglák*), mint a babiloni torony építőanyaga.

Nikodémus jóhiszemű, Isten csodái iránt érdeklődő tisztességes ember volt, mint sokan ma is, akik vallásos gyülekezetek tagjai. Jézus azonban azt mondta neki:

**„Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: Szükség néktek újonnan születnetek.”** (János 3:5-7) .

Ebből az igeszakaszból látjuk, hogy az újjászületés nélküli vallásosság semmit sem ér! Újjá kell születni, mert csak az újjászületett emberek („élő kövek”) lehetnek Jézus egyházának tagjai és csak ők mehetnek be Isten országába.

Isten nem változik és Ő ma is így működik. A Szent Szellem által irányítja az Ő egyházának építését: spontán módon, az Ő akarata és nem emberi tervek szerint.

**A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.”** (János 3.8)

Ezekből is látszik, hogy egy olyan „egyház” („egyházak!??”), ami folyamatosan előre meghatározott emberi tervek és programok szerint éli a maga életét hétről hétre, vasárnap néhány órába sűrítve a gyülekezet tevékenységét (egyfajta vasárnapi kereszténységet élve) ez igen csekély lehetőséget ad Istennek, hogy a merev keretek miatt a maga szabadságában és spontaneitásában megnyilvánuljon. Jézus egyháza ezért többnyire kiszorul az intézményes „egyházból” és attól különválva – a Szent Szellem által vezetve – éli a maga életét nagy szabadságban és spontán módon.

Ezt látjuk az evangéliumokban is, ahol az intézményes, vallásos zsidóság, az atyai hagyományok szerint éli a megszokott vallásos életét és Jézus a maga kis csapatával azon kívül és attól függetlenül – a legváltozatosabb módon – élte meg a közösséget. A legkülönbözőbb helyeken, hol szűkebb körben, hol nagy nyilvánosság előtt, hol házban, hol szabadtéren (mezőn, tengerparton stb.), de mindig az Atya akaratában járva szolgált, de teljesen különválva az igeileg maximálisan képzett és jól szervezett farizeusok és írástudók vallásos gyülekezetétől. A farizeusok és írástudók kívülről ismerték az Írásokat (a holt betűt), de mivel „meszelt sírok” (szellemileg halottak) voltak, az élő Jézust, aki minden cselekedetével betöltve az ígét tett bizonyosságot, nem ismerték fel.

Hogy gondolhatják az emberek, hogy Jézus Krisztus Egyházának működését heti néhány órában egy meghatározott helyre lehet korlátozni? Isten sokkal hatalmasabb ennél és sokkal sokszínűbb!!! Jézus Krisztus Egyházát a Szent Szellem működteti és nem emberi elgondolások.

Fel kell szabadulnunk a vallásosság, a megszokások, az atyai hagyományok megkötő terhe alól, hogy a Szent Szellem vezetése alapján minden nap (folyamatosan) meg tudjunk élni egy igazi keresztyén életet, amiről Jézus beszél.

A hagyományok, szokások, emberi programok erőtlenséget eredményeznek, ahol pedig Isten szelleme munkálkodik ott valódi szabadság, kiszámíthatatlanság, de élet és erő van.

*„erőtlenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendelkezéseitek által”. (Máté 15:6).*

*„Mikor pedig megtér az Úrhoz (valaki), lehull a lepel. Az Úr pedig a Lélek (Szellem); és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3:16-17)*

Ma az újjászületett hívők is megszoktak egyfajta – szokásokon alapuló – vallásos életet és nem tudnak attól elszakadni. Ha rájönnek és érzékelik is, hogy sok minden nem jó, de ismét egy hasonló rendszer szerint működő másik vallásos rendszerbe menekülnek. Nem tudnak elszakadni a megszokásoktól és nem mernek Ábrahám hitével kilépni a „semmibe”, a láthatatlanba a láthatatlan dolgokra nézni és látni azt a mennyei várost, amit az Úr épít az Őt szeretőknek.

Babilon népe és annak élete a maga idejében semmivel sem volt rosszabb, mint a mai világias egyházi élet, amiből Isten kihívta Ábrahámot és elindította egy olyan úton, ami valóban „keskeny út” volt, mert nem sokan jártak rajta. Csak hárman (Ábrahám, Sára a felesége és az unokaöccse Lót, aki „vele ment”) járták ezt az utat, ami a hit útja volt. Tudjuk, hogy hit nélkül lehetetlen tetszeni Istennek! A hit az Istentől kapott kijelentés teljes bizonyosságán nyugszik, ami sokkal több, mint a remény (Zsidó 11.1). A hit nem ismeri a kételkedést és a bizonytalanságot akkor sem, ha minden látható körülmény ellene szól (lásd Izsák születését Ábrahám és Sára vén korában). Az Istentől kapott személyes kijelentéseken és ígéreteken alapult Ábrahám hite, aminek látható szinten nem sok eredménye volt, de mégis Isten útja volt Ábrahám számára. A maga életében a nagy ígéretekből (sok nép atyja) nem sok mindent látott beteljesedni, de az később beteljesült egy kihívott népben, Isten választott népében. A jövő számára nem volt kétséges, hogy Ábrahám Isten akaratában járt. Így van ez ma is. Mi is Ábrahám hitével kell, hogy járjuk a magunk útját, amikor lehet, hogy sok látszata nincs a személyes ígéreteink valósággá válásának, de Istennek mégis tetszik az, ahogy hűségesek vagyunk a kicsin és így tud aztán sokra bízni bennünket. Nem teljesülhet be és nem válhat valósággá a nagy ígéret a kicsin való hűség nélkül! Ez Isten egyik szellemi törvénye!

El kell indulnunk Ábrahám hitével és hozzá hasonlóan magunk mögött kell hagyni „Babilont” és elindulni azon az úton, amin Isten Szelleme vezet bennünket, még ha szokatlan, ismeretlen, veszélyekkel teli és nem is sokan járnak rajta. Isten így vezeti az Övéit és így építi az Ő egyházát.

Ez bátorságot, valódi odaszánást igényel az Övéitől. Aki nem az Övé az képtelen erre, és eleve kudarcra van ítélve. Ez csak az Övéinek, az újjászületett hívőknek az útja, akik hallják az Ő hangját és engedelmeskednek Neki.

Két „egyház” van, nincs több!

Az egyik „egyháznak” nevezi magát, de mivel testies, szétszakadozott (1 Korintus 1.10-13), ezért sok van belőle és sokan vannak benne, mert a test kívánságait követi. Az ige ezt nevezi „széles útnak”, de nevezi „nagy paráznának” is, ami „szomjas a szentek vérére”. Ez a hamis egyház, ‘Kain egyháza’, ami sok millió igaz keresztyént küldött máglyára és üldözött az évszázadok során, eretnekeknek nyilvánítva őket, mert nem követték a vallásos cselekedeteket, emberi szokások, hanem a hit és az igaság útját járták.

*„És láttam, hogy az asszony (parázna egyház) részeg volt a szentek véréből és a Jézus bizonyságtévőinek véréből; és nagy csodálkozással csodálkoztam, mikor láttam őt.”* (Jelenések 17:6)

A másik egyház az igaz Egyház. Ezt építi Jézus. Ők kevesen vannak, többnyire kisebb csoportokban, az egész világon szétszórva élnek. Nem nevezik magukat egyháznak (nem viselnek semmi nevet), de a Szent Szellem, a keskeny úton való járás megismerteti és „összehozza” őket egymással. Az Úr valóban ott van ezekben a közösségekben és az Úr építi a közöttük lévő kapcsolatokat is. Ez nem szervezet, nem egy szervezett, intézményes közösség, hanem egy élő organizmus. Ez Jézus Krisztus Menyasszonya, akiért visszajön, és akit magával fog vinni. Ez az egyház ‘Ábel egyháza’, akit ‘Káin egyháza’ állandón üldöz, mert a test mindig is üldözte azt, ami szellemi, mert „ami testtől született test az, és ami Szellemtől született Szellem az” (János 3.6).

Ez az üldözött, megvetett, kizsákmányolt, kigúnyolt, megszégyenített, sokszor mártírhalt halt hívők dicsőséges egyháza, ami mindezekben Jézushoz hasonlít, mert egyaránt része volt Jézus halálában, feltámadásában és szenvedésében, mert felvette és hordozta a keresztet egész életében.

Isten munkája szellemi természetű, természetfeletti munka, amit emberi erővel végezni lehetetlen, vagy ha valaki végzi az ‘Kain egyházát’, a ‘nagy paráznát’ építi, ami egy ‘hamis egyház’.

*„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel (szellememmel)! azt mondja a Seregeknek Ura.”* (Zakariás 4:6)

Az Ő egyháza építésére az Úr, egyrészt kilenc különféle természetfeletti szellemi ajándékokkal ruházza fel az Övéit (1 Korintus 12.4-11), másrészt a mennybemenetelét követően maga helyett öt szolgálati ajándékkal felruházott szolgát ad az egyháznak, akik az Úrtól kapott természetfeletti kegyelmi ajándékokkal végzik az egyház építését:

„Ő (Jézus) adott **némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul**: A szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára, a **Krisztus testének** (Egyház) **építésére**: Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére:” (Efézus 4:11-13.)

Isten úgy osztogatja a szellemi ajándékokat, ahogyan Ő akarja, de azt is látjuk, hogy **különbség van az ajándékok között, ami ma nem nagyon jelenik meg az intézményes „egyházakban”, hanem rendszerint egy ember, mint valami ezermester próbál csinálni mindent (pásztorol, tanít, evangelizál, esetleg még prófétál is...), de Isten terve teljesen más.** Ha más szolgálatba állunk, mint amire ajándékot kaptunk, abból csak emberi, testi dolgok származnak: pl. ha egy pásztori elhívású ember evangelizálni, vagy egy evangélista elhívású ember tanítani próbál stb.

Isten minden ajándékot adott céllal adott és csak azon a helyen tudja betölteni Isten természetfeletti tervét.

Az igében azt látjuk, hogy az evangélium hirdetésében elsősorban az apostolok (lásd. Péter és Pál apostol) és az evangélisták jeleskednek (lásd. Filep evangélista munkáját Samáriában).

Isten az általa adott szolgálati ajándékok közül az apostoli és a prófétai szolgálatot szánta az egyház építésében meghatározó, alapvető szolgálatoknak:

„Kik **fölepíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén**, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, akiben **az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Úrban.** (Ef 2:20-21)

A mai „egyházban” inkább a pásztorok és tanítók ‘alapkövéről’ lehetne beszélni, mert ezek a meghatározó szolgálatok, ami nem Isten terve szerinti építkezést jelent.

Az építkezésben Isten az apostolt, mit egy *bölcs építőmestert* használja és a prófétát, aki az Úr előtt áll, aki közvetíti Isten akaratát az egyház számára. Ő az egyház *szeme*, ő a *látó* régies szóval.

Ebben az építési munkában a tanító és a pásztor szolgálata csak ezek után jön:

„**Én (Pál) plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja a növekedést...**  
**Isten épülete vagytok.** Az Istennek nekem adott kegyelme szerint, mint **bölcs építőmester, fundamentumot vettem, de más épít reá. Ki-ki azonban meglássa mi módon épít reá.**” (1 Korintus 3:6-10)

Itt látjuk a szolgálati ajándékok működésének különbözőségét. Pál apostol a **bölcs építőmester**, ő **rakja le az alapokat és a tanító szolgálatú ember utána jön és a már elkészített alapon folytatja az ő kegyelmi ajándéka szerint a „ráépítést”**.

A pásztor szolgálatú ember ajándéka alapvetően helyi szolgálatra adatott, a helyi gyülekezet szentjeinek felépítésére, bátorítására, vigasztalására ...

Egy ilyen módon épített egyházra mondja Jézus, hogy a pokol erő sem vesznek azon diadalmat!

Ma egy teljesen más módon való építkezés történik a különböző névvel ellátott intézményes „gyülekezetek” (felekezetek!!) építésében. Ez az építkezés szervezeti (hatalmi) piramisok építését jelenti, aminek a csúcsára végül felül valaki, aki Isten földi helytartójának tekinti magát. Ez egy babiloni minta, amit Isten egyértelműen megtiltott (Lukács 22.25-27).

Jézus ezzel szemben egy nagyon egyszerű mintát adott az építkezésre az 1 Péter 5.1-3-ban. Itt azt látjuk, hogy az apostol egyenrangú **társa** a helyi gyülekezet elöljáróinak és ők maguk is a többiek (hívők) között vannak, vagyis nem mások felett uralkodnak, hanem szolgák a saját jó példájuk bemutatásával járnak elől. Más módon fogalmazva *„ti pedig mindnyájan testvérek vagytok”* (Máté 23.8).

Nem lehet kétféle módon építkezni, sem két úton járni: nem lehet „kétfelé sántikálni” és középút sincs! Ha valaki újjászületett, akkor el kell döntenie, hogy hogyan akarja élni az ő hívó életét, mert a test és a szellem nem lehet közösségben egymással. Ha valaki nem „fut ki belőle” időben (Jelenések 18.4), akkor része lesz neki is a „nagy parázna” bűnében (bűntárs lesz) és része lesz az őt ért csapásokban is. Isten figyelmezteti az utolsó idők egyházát erre, kérdés, hogy ki hallja meg ezt, és ki engedelmeskedik az Ő ígéjének? Ma még ki lehet futni, de hamarosan késő lesz.

Az Úr adjon mindenkinek bizonyosságot ebben. Ábrahám hitével vállalni kell a kilépést a „semmibe”, a láthatatlanba és nem azt keresni, hová járok majd ezután egy másik „gyülekezetbe”, ami szintén jórészt testi, hanem vállalom az „Isten népével való együttnyomorgást”, ahogyan Mózes tette. Ahol ott van az Úr, ott teljesség van (akármilyen kevesen vannak is együtt az Ő nevében) és Ő beteljesíti az ígéreteit. Az Övéi bátrak, akik hisznek (bíznak) Istenben és „kifutnak” a hamis egyházból, hogy ne nyerjék el méltó büntetésüket a bűnösökkel együtt a „kénköves és égő tóban” (Jelenések 21.8)

*„Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is. És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz. ... **Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemelessenek a kapukon a városba. De kinn maradnak az ebek és a bűbájosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és mind aki szereti és szólja a hazugságot.** ... És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel! És aki szomszárjához, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen. Bizonyosságot teszek pedig mindenkinek, aki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; És ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az*

*Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, amik e könyvben megíratk. Ezt mondja, aki ezekről bizonyosságot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus! A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájan ti veletek. Ámen.” (Jelenések 22:11-21)*

Az Úr az Ő Menyasszonyának dicsőséges véget szánt. Amikor eljön, magához ragadja őt és az Ő királyságában az Övével együtt fog uralkodni ezer esztendeig, egy dicsőséges testtel megajándékozva azokat, amik mindvégig kitartanak és az Ő nevét nem tagadják meg. Ezért örökké élni fognak és az Úrral lesznek.

– § –

### **Isten építőmunkásai és építőkövei**

Jézus azt mondta: „*felépítem az én Egyházamat és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat*”

Az, hogy Ő építi fel, azt jelenti, hogy

- az Atya mennyei terve alapján történik az építkezés,
- Jézus az építkezés irányítója a Szent Szellem által,
- Jézus elkezdte itt a földön,
- folytatja azt az Ő általa adott építőmunkásokon keresztül
- és be is fogja fejezni azt, mire visszajön egy dicsőséges, szeplőtelen és sömörögzés mentes Egyházért, az Ő Menyasszonyáért.

*„Egy az Isten és mindenknek Atyja, aki mindenknek felette van és mindenk által és mindnyájatokban munkálkodik. Mindenünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint. Ezért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és **adott ajándékokat az embereknek.** .... És Ő adott némelyeket **apostolokul**, némelyeket **prófétákul**, némelyeket **evangélistákul**, némelyeket pedig **pásztorokul** és **tanítókul**:*

- *a szentek tökéletesítése céljából,*
- *szolgálat munkájára,*
- *Krisztus testének építésére:*

*Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére:” (Efézus 4:6-13.)*

Mint az igéből is látjuk, Jézus nem egyedül építi az Ő Egyházát, hanem adott szolgálati ajándékokat (embereket), mint „építőmunkásokat” az Ő Egyháza, **Krisztus Teste építésére**, akik az Atya terve szerint, Jézussal és egymással is együttműködve

munkálkodnak a Jézus Egyháza építésén. Ezek a Jézus által adott szolgálati ajándékok egy szolgáló csapat, akik együtt munkálkodnak, ki-ki a kapott ajándékának mértéke szerint szolgálva.

Az ige sok helyen használja az Egyház építésével kapcsolatosan a házépítés *példázatát*.

Az ige képletes szóhasználattal elhelyezi az embereket a példázat szerinti házban:

– a hívő embereket, a szenteket „*élő köveknek*” nevezi

„*Ti magatok is mint **élő kövek** épüljeteK fel lelki (szellemi) házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.*” (1 Péter 2:5)

– Jézust „**szegletkönek**” (első lehelyezett alapkő), az apostolokat és a prófétákat pedig „*alapkőeknek*” nevezi az ige.

„*Kik fölépíttettetek az **apostoloknak és prófétáknak alapkövén**, lévén a **szegletkő maga Jézus Krisztus**, akiben az egész épület **szép rendben rakattatván, nevededik** szent templommá az Úrban; akiben ti is együtt építtetek Isten hajlékává a Lélek (Szent Szellem) által.*” (Efézus 2:20-22)

Az építkezés módjával kapcsolatban az igéből megtudjuk, hogy az építkezés tervszerűen történik:

- csakis **Krisztusban**,
- **szép rendben összerakva**,
- **folyamatosan növekedve**,
- **Öbenne együtt felépülve szent templommá – Isten hajlékává – az Úrban**,
- **a Szent Szellem által**.

### **Az építő munkások között különbségek vannak**

Egyrészt vannak, akik az **alapokat rakják le**, másrészt vannak, akik a lerakott alapokra **építenek rá**. Vannak tehát **egyrészt alapot lerakó**, **másrészt ráépítő** munkások!

„*Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint **bölcs építőmester, fundamentumot (alapot) vetettem**, de **más épít rá**. Ki-ki azonban meglássa mi módon **épít rá**. Mert más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentumra; Kinek-kinek munkája nyilván lesz: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi.*”

*Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül.” (1Kor 3:10-15)*

Ebből az igéből látjuk azt is, hogy ezeket a munkákat lehet jól és rosszul is végezni. Istentől küldött bölcs építőmesterek szükségesek az alapok megfelelő lerakásához. Ha azonban az utánuk jövő szolgálók (a ráépítők) nem jól építenek az általuk lerakott alapra, akkor azoknak az egész munkájuk kárt vall: az ítéletkor meg fog égni, legfeljebb ők maguk megmenekülnek.

Ezek az építő (szak)munkások időben és térben az Isteni terv szerint egymással harmóniában, az Istentől kapott kegyelmi ajándékuk szerint, egymást kiegészítve, csapatként munkálkodnak. Munkálkodásukat a Szent Szellem hangolja össze és az apostol, mint bölcs Építő Mester, a szakmai csapat munkáját koordinálja.

### **Az építő munkások jellemzői:**

Az *apostol* sosem egyedül, hanem más apostollal vagy *prófétával* (Péter és János, Barnabás és Pál, Pál és Silás stb.) együtt végzik a **rájuk bízott munkát**.

- egy helyi gyülekezetből konkrét *munkára* a Szent Szellem által *elválasztott és kiküldött* szolgálók,
- a Szent Szellem vezetése alapján *mennek*,
- kiválasztják az alkalmas helyet és időt új helyi gyülekezetek alapításához,
- hirdetik a Krisztust és minden városban egy-egy új gyülekezet *alapját* rakják le; más szóval *plántálnak*.
- utána továbbmennek és a munka folytatását átengedik az un. *ráépítőknek*. Ilyen ráépítő munkás volt Apollós, aki tanításaival építette tovább a gyülekezetet.
- később az apostolok azok, akik az általuk plántált helyi gyülekezetekben *beállítják az első presbitériumot*,
- később az általa létesített gyülekezetek gondjait hordozzák és segítenek bármilyen elhajlás (bűnök, tanításbeli elhajlások) kiigazításában (Pál gyülekezeteknek írt levelei),
- az Egyház egységének harcosai (pld. apostolok összegyülekezése Jeruzsálemben a körülmetélkedés kérdésében).

A *próféta* egy olyan személy, aki folyamatosan az Úr *előtt áll* és az Úrtól kapott kijelentésekkel, próféciákkal és látásokkal segíti az Egyház építését. Régen *látóknak* hívták őket, ami azt jelenti, hogy ők az Egyház *szeme*. Tudjuk, hogy „látás nélkül megvadul és elvesz a nép”. Ők adnak tehát irányt az Egyház munkájának és ők a garancia az Egyház fennmaradására is az apostolokkal együttműködve. Isten beszédét szölik, és nem embereknek akarnak tetszeni. Sokszor az emberektől legtöbbet szenvedett szolgálói az Úrnak, akiket rendszerint üldözik, sokszor meg is ölnék. A próféta Újszövetségi példája Agabus, aki nagy szárazságot prófétál az egész földre és megjelenti Pál szenvedéseit is Jeruzsálemben menetelekor. A próféták fontos szolgálók a helyi gyülekezetekben (lásd Antiókhia), de fontos segítő szolgálói az apostoloknak is.

A *tanító* az a szolgáló, aki a Szentírás teljessége alapján módszeresen tanítja a gyülekezet tagjait minden kérdést illetően. Építkezik a különböző témában tartott tanításaival. A házépítési példánál maradva ő az, aki *rakja az egyik téglát a másik után szép sorban és egyik sort a másik után*. A tanító Újszövetségi példája: Apollós. A tanítók alapvetően a helyi gyülekezetekben munkálkodnak az alapok lerakását követően. Ők un. *ráépítő* munkások!

A *pásztor* szintén egy szolgálati ajándék (és nem pozíció) és *másokkal együtt*, többnyire a prófétával és a tanítóval *munkálkodik együtt a helyi gyülekezet elöljárójaként* (vén=püspök=presbiter). Pásztor szíve van (könyörületes, segítő, bátorító), aki utána megy a bajbajutottnak és segít kimenteni a bajból, bekötözi és meggyógyítja őket. A pásztor teljes szívvel ezt a munkát végzi, ez az élete és állandóan erre van készítetése. Meg kell jegyezni, hogy a többi elöljáró társának (lehet az próféta vagy tanító, de mint a helyi gyülekezet elöljárói) szintén van *pásztorlási feladata*. (Fontos, hogy megértsük a következőt: ahogyan egy prófétának vagy tanítónak presbiterként *pásztorlási feladata (is) van*, úgy egy pásztor is *prófétálhat*. Tudjuk, hogy mindenki *prófétálhat*, de attól még nem mindenki próféta!)

Erről szólnak a következő igék, ahol azt látjuk, hogy a *pásztorlás minden presbiternek feladata*. Péter és Pál is *több ember*, nevezetesen a *helyi gyülekezet presbitereinek feladatává teszi a pásztorlás munkáját és felelősségét*:

„A köztetek lévő **presbitereket** kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese; **legeltessétek** az Istennek köztetek lévő **nyáját, gondot viselvén arra** nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyerszedségből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem **mint példányképei a nyájnak**.” (1Péter 5:1-3)

„**Viseljetek gondot** azért magatokra és **az egész nyájra**, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten egyházának **legeltetésére**, melyet tulajdon vérével szerzett.” (Ap.csel. 20:28)

A próféta, a tanító és a pásztor azok a szolgálati ajándékok, akik

- **megtisztítják** az élő köveket,
- **megtanítják őket mindenre**,
- **segítenek felfedezni és gyakoroltatni az ajándékaikat**,
- **felkészítik őket a szolgálatra**,
- **segítenek a megfelelő helyre beépülniük az Egyházba**.

Az *evangélista* szolgálata alapvetően helyi gyülekezeteken kívüli szolgálat. A gyülekezet tagjai ‘szentek’ (világból kihívott emberek közössége), az evangélista pedig az a szolgáló, aki a szolgálata eredményeként átviszi a bűnös embereket a Sátán királyságából (a világból) Isten országába, azaz a ‘szentek’ közösségébe, a gyülekezetébe. Az evangélista szívében állandóan az evangélium hirdetése és a betegek gyógyítása

és megszabadítása van. Mindenkinek bizonyosságot tesznek és hirdetik a Krisztust. Az evangélista Újszövetségi mintája: Filep. Nincs szüksége segítőkre, egyedül is nagyon jól boldogul. Lásd. Filepet Samáriában és a Gázai úton. A házépítés példájánál maradva ő az, aki *megkeresi és kibányássza az ‘élő köveket’ és egy rakásra gyűjti azokat*. A házépítés példájánál maradva, mondhatjuk úgy is, hogy ő a házépítés *anyagbeszerzője*.

Mindezekből látjuk, hogy Isten körültekintően gondoskodott az Ő Egyházának építéséről és gondoskodik az építő munkások kiképzéséről is.

Mielőtt Isten építőmunkásai elkezdenék szolgálatukat, és Isten legdrágább kincseinek – a szenteknek – a tökéletesítéséhez fognának, Isten kemény kiképző tanfolyamán kell végigmenniük. Isten nehéz próbákön átengedve képezi ki őket:

- pusztai időszak (Jézus pusztai megkísértése),
- Sátán kikérése, mint a legkeményebb próba Péter esetében.

Az építő munkások – Jézushoz hasonlóan – csak azt követhetően kezdenek meg szolgálatukat, ha a legkeményebb próbákön (mint az arany és ezüst tűzben megpróbálva) átmennek és győztesen jönnek ki abból. Csak azt tudják megtanítani másoknak, amin korábban már maguk is átmentek. Ők Isten előreküldött emberei, akik között az apostolok az úttörők.

### **A szentek tökéletesítése és felkészítése a szolgálat munkájára**

Az építkezéshez két dolog szükséges: építő munkások és építőanyagok. Vannak *egyrészt* azok az emberek, akiket alapvetően Isten maga készít fel és tesz alkalmassá arra, hogy ebben az építkezésben munkálkodjanak, mint ‘építő (szak)munkások’. Vannak viszont *másrészt* a ‘szentek’, az ‘élő kövek’, akiket

- az Isten által elhívott szolgálók fognak elvinni a tökéletességre,
- felkészíteni őket a szolgálat munkájára,
- és beépíteni őket az ajándékaiknak és a szolgálatuknak megfelelő helyre az Egyházba, Krisztus testébe.

Ezen az úton kell mindenkinek végigmenni a Krisztusban, mert azon kívül, hogy Ő az igazság és az élet, Ő az **út** is.

Mit jelent ‘szentnek’ (azaz tanítványnak) lenni?

Elszakadni a világtól olyan módon, hogy meghalunk a testi kívánságoknak és a világi kérdéseknek. Szabadok vagyunk a Krisztusban, de nem érzéketlenek. Ezek a dolgok nem irányíthatják az életünket és nem ezeket, hanem Isten akaratát keressük, mert úton vagyunk egy mennyei város felé. Ezt jelenti újjászületni a Krisztusban. Ahogy Pál írja „élek többé nem én (az ego), hanem él bennem a Krisztus”. Ezt jelenti a *tanítvánnyá válás*. Az Újszövetség mindenhol tanítványokról beszél és nem a mai

értelemben vett gyülekezeti látogatókról, vagy olyan tagokról, akik valójában meg sem tértek és újjá sem születtek. Isten mércéje magas! Magunktól ez nem megy csak kegyelemből, de szükséges a 100%-os odaszánásunk is, kevesebb nem elég. Nem lehet kétfelé sántikálni: a hitben és a világban is élni az életünket. Jézus sokszor beszél arról, hogy kik nem lehetnek az Ő tanítványai. Ugyanez a mérce számunkra is, mert Isten ígéje nem változott és a mércét nem hamisíthatjuk meg, mert akkor csalókká válunk, akiknek nincs helye Isten országában.

Jézus az un. missziós parancsában így beszél erről:

**„tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében”** (Máté 28.19).

Majd rögtön ezt követően a tanítványképzésről beszél a következőképpen:

**„Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek:”** (Máté 28:20).

Ez a feladata a korábban említett építő munkásoknak. A „szentek” a világtól való elszakadásuk által beiratkoztak Isten tanítványképző iskolájába, ahol Isten elvárja a tanítványoktól, hogy Jézus minden parancsolatát megtanulják és meg is tartsák azokat az életük minden napján. Ezt jelenti a szentségben, a *keskeny úton* való járást minden nap. Ez az igazi hívők jellemzője. Ez sem kis kihívás, de nem kell elriadni tőle, mert Jézus megmondta: „az Ő parancsolatai pedig nem nehezek”, ha odaszánt módon, folyamatosan engedelmeskedve igyekszünk betölteni azokat.

Ha valaki úgy gondolja, hogy Isten kegyelméből szent, akkor el lehet kezdeni a tanulást. A tanulásnak és tanításnak akkor van értelme, ha a tanuló meg akarja érteni a tanultakat és az igének engedelmeskedve meg is akarja tartani a tanultakat.

A tanítványképzésben részt vevő hívők (tanítványok) ‘beiskolázott tanulók’, akiknek a két legfontosabb jellemzője:

- a taníthatóság és
- az engedelmesség.

A tanulásban törekedni kell a folyamatos előrehaladásra a tökéletesség irányába. Nem rekedhetünk meg és ragadhatunk le az elején vagy félúton. Először le kell rakni a hívő élet tanításbeli alapjait, ami a *megtérés*, a *hit*, a *keresztségek*, a *kézrátétel*, a *halottak feltámadása* és az *utolsó ítélet* (Zsidó 61-2). Mielőbb túl kell jutni a „gyermekkoron”. Ennek jellemzője, hogy a hívő még ismétlődő módon idősebb hívők segítségét igényli, mert nem boldogul saját problémáival az életében. Törekedni kell a kemény eledellel való folyamatos táplálkozásra és mielőbb eljutni az érett korra:

**„Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére:”** (Efézus 4.13).

Az érettség azt jelenti, hogy valaki önállóan is elboldogul az élet nehéz harcaiban, sőt azon túl más gyermekkorban lévő hívőkről is tud gondoskodni, mint ahogyan a családban a szülők gondoskodnak a kiskorú gyermekeikről.

Ha valaki az építő (felkészítő) munkások munkájának eredményeképpen a szentek tökéletesítésében eljut erre az érett korra, akkor el lehet kezdeni a munka második fázisát, a szolgálatra való felkészítést.

Szolgálatra való felkészítés:

- csak érett-korúságra jutott szentek számára,
- ez egy specializált (szakirányú) képzés a hívő felismert ajándékainak megfelelő ajándékokkal rendelkező szolgálók által (apostol-apostolt, próféta-prófétát, tanító-tanítót és így tovább készít fel a szolgálatra gyakorlatias módon, példát mutatva, szolgálat közben, lehetőséget adva a tanulónak elegendő gyakorlásra).

Beépülés Krisztus testébe:

Az érettségre jutott és szolgálatra felkészített szentek egy érett, gyakorlott, sok próbát kiállt és tapasztalt szolgáló mellett, gyakorlat közben tanulják meg a szolgálatot. Így amikor a kiképzésük befejeződik, ők maguk is gyakorlattal rendelkező és több próbán átment szolgálókká és az őket felkészítő érett szolgáló munkatársaivá válnak, akik később már önálló szolgálatra is alkalmasak. Ezt a folyamatot látjuk pld. Pál és a mellette felnövő apostolokká váló fiatalemberek Timóteus és Titus esetében.

Csak az Isten szerint tökéletesített és a kapott ajándékaik figyelembe vételével szolgálatra felkészített hívők tudnak Jézus Krisztus Egyházába a nekik megfelelő helyre beépülni. Ez azt is jelentheti egyben, hogy a nem Isten terve szerint (azaz emberileg építkező) gyülekezetekben Isten építőmunkásai és építőkövei a felkészítettségük ellenére sem fogják megtalálni a helyüket, hanem csak azon kívül, ahová Isten szelleme fogja elvezetni őket, hogy Neki szolgáljanak.

Isten országa így növekszik és épül, mint a mustármag: kicsiny magból rövid idő alatt óriási fává növekedve, az Úr dicsőségére.

– § –

### **Az igazságot követve szeretetben**

Egy egészséges, kiegyensúlyozott egyéni – és közösségi hívő élet fontos meghatározója, hogy az Istentől való igazság és az Istentől való szeretet helyén legyen. Ez garancia lesz arra is, hogy a hit úján előrehaladva növekedni tudjunk, idejekorán eljussunk az érettségre és gyümölcsöt is teremjünk.

„*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.*” – mondja Jézus a János 14:6-ban.

Itt Jézus saját önazonosságát három dolog által határozza meg:

- az ÚT,
- az IGAZSÁG, és
- az ÉLET (az örök élet).

Ezzel együtt természetesen senki sem vonja kétségbe, hogy – minden igazságot betöltve – mindezen felül betöltötte a szeretet nagy parancsolatát is, amit Ő maga foglalt össze, mint az egész törvény és a prófétai írások summáját.

Az igazság és szeretet kapcsolatáról külön beszél az ige:

„...*az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban;*” (Efézus 4:15.)

Ez az ige eléggé érzékletesen meghatározza az igazság és a szeretet kapcsolatát, amiből a következőket látjuk:

- két összetartozó és egymást kiegészítő dologról van szó,
- ezért nem létezik igazság szeretet nélkül és *nincs Istentől való szeretet az ige igazságának betöltése nélkül,*
- látjuk továbbá, hogy *az ige igazsága*, a Szent Szellem által megelevenítve *kell, hogy elől járjon*, és *azt kell, hogy kövesse a szeretet*, ugyanis a szeretet betöltésének alapja minden igazság – parancsolat – betöltése.

Ebből az is következik, hogy egy olyan „szeretet”, ami nem várja el minden igazság, parancsolat betöltését, nem Istentől való, tehát következésképpen egy hamis szeretet. Egy ilyen hamis szeretetet vezérelve és egyedül követendő „úttá”, valamint a keresztyénség egyedüli alapjává tenni az ige igazságának félreértelmezése, ami egy hamis keresztyénséget eredményez. Az ige sehol sem beszél arról, hogy a hívő keresztyén élet alapja a szeretet lenne, arról viszont igen, hogy az igazi keresztyének ismertető jele a szeretet kell, hogy legyen. A kérdés ezzel együtt persze az, hogy milyen ez a szeretet?

Ha megalkudunk a teljes írás igazságának elfogadását illetően, akkor letérünk az igazság útjáról, és kiszolgáltatjuk magunkat a megtévesztésnek, végső soron súlyos tévelygésbe eshetünk.

A tévelygésektől az igazság szeretete és az ahhoz való megalkuvásmentes ragaszkodás óvhat meg egyedül bennünket.

Az igazságban való járással nem fér össze a bűnnel való megalkuvás, kompromisszum, ezzel szemben, az igazság szeretetével együtt jár a **bűn gyűlölete**.

*„Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annak okáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömnék olajával a te társaid felett.” (Zsidó 1:9.)*

Jézus betöltötte a törvényt, de már nem kívánta a bűnös ember halálát, hanem kegyelmet hozott a bűnös emberek számára. Már nem kívánta a parázna nő halálra kövezését, de azt egyértelműen nyilvánvalóvá tette számára, hogy elvárja a bűn elhagyását: „menj el és többé ne vétkezz”. Jézus sosem volt bűnpártoló, sem megalkuvó a bűnnel szemben, hanem egyértelműen bűn gyűlölő.

Figyeljük meg, hogy a szeretet nagy parancsolatában az **első helyen Isten** mindennek-felett való és teljes erőnkől való (100%-os) szeretete van, és csak utána következik a **második helyen** a *felebarátaink* (embertársaink) szeretete! Ezt az Isten által meghatározott sorrendet felcserélni óriási hiba, mert Isten szeretete nem olyan, mint az emberek szeretete. Nekünk ezért Istent kell elsősorban teljes erőnkkel szeretni, és csak utána az embertársainkat. Ha már betöltöttük az Isten szeretetét, megismertük ez által azt is, mit jelent Istent szeretni. Csak így tudjuk Isten szeretetével és nem egy hamis emberi szeretettel szeretni embertársainkat is.

Jézus nyilvánvalóvá tette számunkra azt is, mit jelent szeretni Őt. Az Ő iránta való szeretetünket úgy tudjuk alapvetően kifejezni, ha az ő parancsolatait megtartjuk:

*„Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amiképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.” (János 15:10.)*

Nem mondhatja senki, hogy szereti Istent, de közben bűnben él, amit Isten gyűlöl!

Itt egy feltételt látunk! Csak akkor és csakis akkor tudunk Isten szeretetében – Jézus Krisztusban, aki a testté lett ige – megmaradni, ha az ő parancsolatait hiánytalanul megtartjuk. Ez a bűnnel közösséget nem vállaló szeretetet az, amivel másokat is szeretnünk kell.

Ha valaki hívő létére nem az igazságban jár és hallva az igazságot nem is akar változtatni azon, az hamisságban van, amire azt mondja Isten igéje, hogy ne legyünk vele közösségben.

Isten igéjében egy kompromisszum nélküli igazságban járást látunk és ez az alapja a szeretetben való járásnak is. Ez nem teszi lehetővé az igaz és hamis (bűnös) dolgok keveredését, hanem sokkal inkább az elválasztódást, ahogyan Jézus „szórolapáttal a kezében” jött, hogy szétválassza az igazit (magot) a hamistól (polyvától). Jézus Krisztus gyülekezete az igazságot szeretők, szentül (tartósan bűn nélkül) élők, a bűnnel nem közösséget vállalók, és ezzel együtt a bűnt gyűlölők közössége. Ahogyan Jézus maga az igazság, az általa elküldött Szent Szellem is azért jött, hogy az igazságot

képviselje, és megítélje a bűnt, bűnbánatot ébresszen és megtérésre indítson. Ez nem a sokaság számára sok toleranciával könnyűvé tett széles út, hanem egy Jézus által megnehezített „szoros kapu”, amin kevesen mennek be és azt követően is egy „keskeny út”, amin csak kevesen járnak. Jézus útját a világ és a bűnben élők számára elfogadhatóvá tenni lehetetlen, mert csak önmagunkat csapjuk be. A csalás egyszer úgyis ki fog derülni, de lehet, hogy akkor már késő lesz! Jobb ma tisztába tenni életünket, hogy ne lepődjünk meg sok csodát tett szolgálókhoz hasonlóan az utolsó ítéletkor (Mt 7). Jézus idejében figyelmeztet bennünket, hogy hogyan fog majd ítélni ama napon. Úgy tűnik nem úgy, ahogyan mi sokszor emberek gondoljuk.

Isten szeretete bűnbánatra és megtérésre kell, hogy indítson bennünket és nem kibúvók, könnyű megoldások és engedmények keresésére. Most még van idő erre, de már nem sokáig. Nehogy késő legyen, amikor már nem lehet megtalálni a megtérés helyét. Minden Isten dicsőségét kell, hogy szolgálja. Emberek véleménye semmit sem számít, mert „aki embereknek akar tetszeni az Isten szolgálja nem lehet”

Gyakoroljuk Isten megmentő szeretetét az által, hogy figyelmeztetjük hívó társainkat, akik a megtért és elnézett jelenlegi bűnös életükkel – önmagukat is becsapva – a pokol felé tartanak. Ne váljunk a hallgatásunkkal bűnpártolókká és bűnrészesekké, mert mi is az ő ítéletükben és csapásaikban fogunk részesülni, velük együtt. Ha a szavunk nem talál végképp meghallgatásra, akkor nincs más megoldás, mint „kifutni közülük”:

*„És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja: **Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból**”:*  
(Jelenések 18:4.)

*„Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, aki azt **akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson**.”* (1 Tim 2:3-4.)

Ha ebben az Istentől való igazságban járunk, akkor a hívők, mind egyénileg, mind közösségekben „világítani” fognak és Isten népe valóban olyan lesz, mint a „hegyen épített város”, világítva a sötétségben. Isten népe nem hasonlíthat a világhoz! Érzékelhető különbségnek kell lenni Isten népe és a világ között! Jézus nagy árat fizetett ezért. Ha engedjük, hogy a keresztyének élete a világhoz hasonló legyen, akkor Jézus kereszthalálát feleslegessé tesszük. Akik valóban Krisztusban járnak, azokat Jézus fősege a Szent Szellem által olyan egységbe forrasztja, hogy egy ilyen közösség annyira különbözni fog minden más emberi közösségtől, mint ég a földtől, vagy mint mennyei a földitől. Egy ilyen keresztyén közösségben a világ valóban meg fogja látni a Krisztust és joggal fogja keresztyéneknek hívni őket, mert valóban hitelesen mutatják be a Krisztust.

Egy ilyen hívő élet termi csak meg azt a jó gyümölcsöt, ami az Istentől való szeretet, amit egyedül a Szent Szellem képes kimunkálni és nem emberi erőfeszítések. Egy ilyen szeretet lesz a velejárója – követője – az igazságban járó hívők egymás közötti közösségének. Ez egy olyan természetfeletti szeretet, ami önkéntelenül Istenre irányítja az igazi keresztyéneket látók figyelmét és dicsőíteni fogják bennük Istent és

vágynak rá, hogy ők is részesei legyenek ennek. Ez az a szeretet, amire joggal elmondható, hogy

*„erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”* (János 13:35.)

Egy kép az igazság és szeretet kapcsolatáról:

Korábban, amikor az Úr előtt az igazság és a szeretet kapcsolatáról elmélkedtem a nyílvevő képét hozta elém, amivel a következőket példázta számomra.

A nyílvevő három részből áll:

- a nyílvevő elején egy kemény, éles, fém „**hegy**” van,
- a másik végén pedig egy lágy „**tollazat**”,
- és ezt a kettőt stabilan **összeköti** egy viszonylag rövid, könnyű vevő.

A nyíl „hegye” az igazságot és a „tollazat” pedig a szeretetet jelképezi. A kettőt összekötő vevő pedig azt jelképezi, hogy ez a kettő elválaszthatatlan egymástól.

A könnyű „tollazat” segít egyenesben tartani a nyílvevőt a röppályáján, és segít célba juttatni azt. A nyílvevő három része egy oszthatatlan egységet képez, és így együtt tudja betölteni a megfelelő szerepét. Ha az íjász elvételi a célt, akkor régen úgy mondták „bűn”, azaz cél-tévesztés.

Mit tanulhatunk ebből?

Lehetetlen nyílhegy (igazság) nélküli nyílvevővel célba löni, mert nem lesz, ami a cél irányába húzza azt, és nem lesz, ami elvégezze azt a munkát, amit a nyílhegynek (az igazságnak) el kell végeznie. Ahhoz azonban, hogy biztonsággal célba lehessen juttatni a nyílhegyet, feltétlenül szükség van azonban arra a lágy tollazatra (szeretetre) is, ami biztosítja, hogy a nyíl hegye célba érjen.

– § –

## **„El nem hagyván a magunk gyülekezetét”**

**avagy**

**Krisztus valóságos Teste**

Sokszor előfordul hívő testvérekkel, hogy nem találják a helyüket a gyülekezetükben és sokszor több évi próbálkozás és hosszas vívódás után arra a komoly elhatározásra jutnak, hogy „elhagyják a gyülekezetüket”, ami valójában az adott településen lévő felekezetek vagy mozgalmak egyik „gyülekezete”.

Ilyenkor a következő igével, próbálják őket maradásra bírni hívő társaik vagy vezetőik:

**„El nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.”** (Zsidó 10:25)

Ezzel az igével szinte kárhóztatás alá helyezik azokat, akik a Bibliában leírt közösségi élet megélésnek egy más módját keresik, adott esetben a településükön lévő másik felekezet, mozgalom más néven nevezett gyülekezetében vélik megtalálni azt. Érdemes azonban jobban megvizsgálni, hogy valójában miről is szól a fenti ige. A lényeg itt az, hogy az igazság megismerése után valaki szándékosan bűnös életmódot folytatva azért akarja elhagyni (végrelegesen maga mögött hagyni) a településen lévő (lásd. Korinthusi, Efézusi) Biblikus értelemben vett egyetlen gyülekezetét, mert a hitét elhagyva vissza akar menni a világba. Ezt az említett ige után következő igék egyértelműen igazolják:

**„Mert ha szándékosan vétkezünk, az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnökért való áldozat, hanem az ítéletnek valami rettenetes várása és a tűznek lángja, amely megemészti az ellenszegülőket.”** (Zsidó 10:26-27.)

A gyülekezet egy önkéntes közösség, szabad akarta van mindenkinek, hogy akarja megélni ezt a közösséget vagy nem, vagy másokkal akar megélni közösséget. Nem szabad azt gondolni, hogy a miénk az egyedül üdvözítő gyülekezet, és aki tőlük elmegy, az gyakorlatilag a világba megy vissza és az ítéletnek valami rettenetes várása következik rá nézve. Ezzel indokolatlan és súlyos terhet rakunk a tőlünk eltávolzni szándékozók nyakába. Szabadnak kell lennünk megáldani őket abban, ahogyan az Úr vezeti őket. Nem szabad semmiképpen sem azt gondolnunk, hogy a gyülekezet vagy főként a mi gyülekezetünk jelenti egy hívőnek az üdvösséget, mert Krisztus az, aki üdvözít. Igaz egy jó gyülekezet sokat segíthet a hívő élet megélésében, de ez fordítva is igaz. Amikor a bűn elburjánzik egy gyülekezetben az már olyan nagy terhet rak a hitét valóban megélni akaró hívőre, hogy jobb, ha elhagyja az ilyen gyülekezetet.

Felmérések szerint az utóbbi 10-15 évben több millió hívő jutott olyan döntésre az egész világon, hogy otthagyja gyülekezetét (valamely felekezet, mozgalom egy adott csoportját). Ez nem azt jelenteti, hogy ők vissza akarnának menni a világba, hanem egyszerűen csak keresik a hívő életük megélésének egy jobb közösségi formáját, amit a Bibliában látnak. Természetesen lehetnek közöttük „lázadók” is, vagy egyszerűen csak „menekülő”, akik különböző sérüléseket szereztek és egy másik – számukra megfelelő békességes – közösséget keresnek. Van egy „maradék” is, akik a szívükben más látást hordoznak a gyülekezetről és annak megvalósítása vezeti őket. Ők többnyire nem azért hagyják el a gyülekezetüket, hogy más hasonló közösséget keressenek, hanem inkább összejönnek 2-3-an vagy 5-6-an kis közösségben házaknál és biblikus alapon igyekeznek megélni a közösséget. Ők igei értelemben a „pusztában” vannak, ezért a különböző felekezeti közösségek úgy tekintenek rájuk, mintha nem is léteznének, nem lennének része Krisztus Gyülekezetének. A szervezett gyülekezetek csak azokat tekintik gyülekezetnek, akik hozzájuk szervezett formában, intézményes

módon élnek meg a hívó életüket. Ez azonban egy rossz hozzáállás, mert attól, hogy mások egyszerű, családi módon házaknál akarják megélni a hívó közösségi életet, ők ugyanúgy Krisztus Testének részei, tehát testvérek. Az ige bizonyosságot tesz róla, hogy akik 2-3-an összejönnek Jézus nevében bármely helyen, akkor Ő ott van velük. A gyülekezet min. létszáma tehát 2-3 fő, mert „két, három bizonyosságra megáll minden dolog”. Teljesen igei a házankénti összejövetel is, ahogyan az első gyülekezetek is főként házaknál gyülekezetek össze, eltérően a mai gyakorlattól.

Néhány gondolat a gyülekezeti közösségekről:

*Biblikus értelemben* egy településen (városban, faluban) Jézus Krisztusnak csak egy gyülekezete létezik, és a gyülekezet minden tagja újjászületés által kerül be Krisztus Testébe, ahol Jézus az Úr, a tulajdonos és a Fej. A gyülekezet a szentek közössége, ezért a gyülekezetnek minden ismert bűnnel foglalkoznia kell a Máté 18. szerint és a szentség megőrzése érdekében kiszorítani a bűnt a gyülekezetből. Ez végső soron azzal is járhat, hogy a gyülekezet kizárja maguk közül azokat, akik nem akarnak a bűnükből megtérni.

*A mai gyülekezetek állapota* sokszor sajnos eltér a Biblia elvárásaitól és újjá nem született világias vagy „vallásos” embereket is megtérnek a gyülekezetben. Ez azt jelenti, hogy az ilyen gyülekezet már nem a szentek közössége, hanem valamilyen „keverék-gyülekezet”, amikből sokszor több is van egy településen. Ez Krisztus Testének „részekre osztását” jelenti egy-egy településen az 1. Kor. 1.13. szerint.

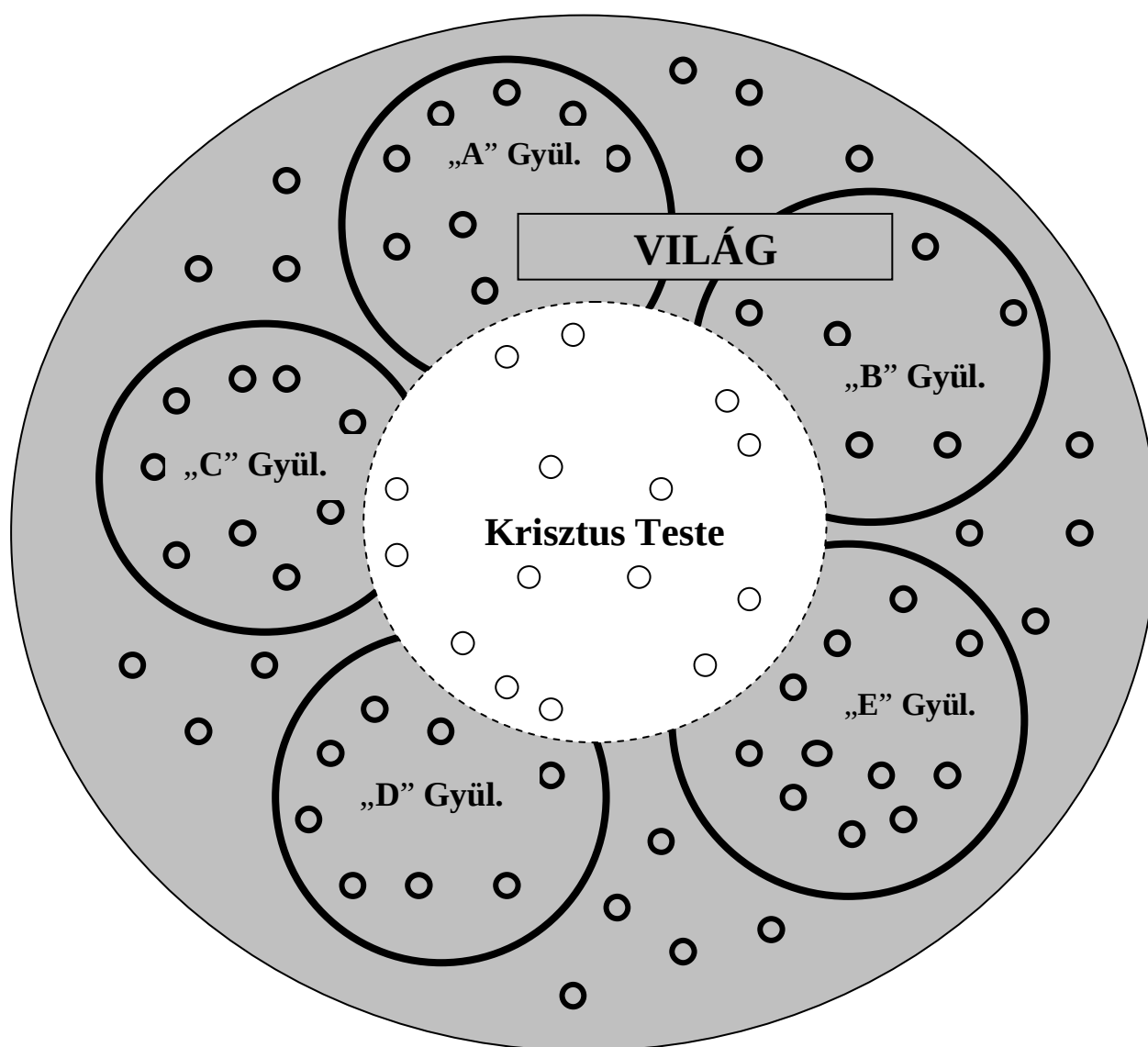
Feltehetjük a kérdést, hogy létezik-e egyáltalán Biblikus gyülekezet egy-egy településen? Hogyan határozható meg Krisztus Teste egy-egy településen?

A mai kusza állapotban nem könnyű az olyan Biblikus fogalmak, mint gyülekezet, Krisztus Teste a valóságban megragadni. Ennek segítése céljából szeretném a leírt helyzetet egy ábrával érzékeltetni. Az Úr a mennyből egy-egy településre letekintve valahogy így láthatja az Ő gyülekezetét, az Ő Testét. Az ábra jól szemlélteti, hogy vannak Istennek fiai a gyülekezeteknek nevezett szervezeteken belül, de vannak azokon kívül is! A világi emberek természetes módon a gyülekezeteken kívül vannak, de vannak magukat hívőnek nevezett – valójában világi módon élő – képmutató (farizeus) hívők a gyülekezeteken belül is!

Egy településen Krisztus testét – az igazi gyülekezetet – valójában azok az újjászületett hívők alkotják, akik minden nap hordozva a keresztet, azaz szentül élnek. El lehetséges akár a gyülekezeteken belül, akár azon kívül! Az ábrát tekintve valóban szükség van Jézus két ezer éve tartó egységért folytatott imájára! A mai gyülekezetek – merev szervezeti határvonalat húzva – valójában elszakítják egymástól azokat az újjászületett hívőket, akiknek az ige szerint együtt kellene megélniük a közösséget. Nézzük meg tehát az említett ábrát, hogy miről is van szó:

## Krisztus Teste egy városban

- a legnagyobb kör egy város területe, a szürke (fekete) szín a világot jelenti,
- a vastag vonallal körülhatárolt nagyobb körök különböző néven nevezett, különböző mértékű „keverék-gyülekezetek”
- vastag fekete vonallal körülhatárolt kis körök, középen szürke színnel azok az emberek, akik *nem Krisztuséi*, függetlenül attól, hogy gyülekezeten belüli „hívókról” van szó vagy a világban élő emberekről,
- a kis fehér közepű köröcskék Jézus igazi tanítványai, függetlenül attól, hogy szervezetileg tartoznak-e valamelyik szervezett gyülekezethez vagy nem
- **középen a fehér nagy kör Krisztus VALÓSÁGOS Teste egy Városban, aminek része minden újjászületett szent a gyülekezeteken belül és kívül!**
- a szürke terület a „széles útnak” a fehér pedig a „keskeny útnak” felel meg.



Ha végiggondoljuk az ábra valóságos tartalmát, sok kérdés bizonyára másként merül fel bennünk, mint azt elsőre gondolnánk.

Ezek után az a kérdés, hogy valójában ki is az, aki „*elhagy egy gyülekezetet*” teljesen másként merül fel. Megmentő szeretettől vezérelve figyelmeztetnünk kell azt a képmutató hívőt, akár szolgálót is, aki hívőnek vallja ugyan magát, mert korábban megismerte az igazságot, de az utóbbi időben tudatosan bűnben él. A „*ne érintsd az Úr felkentjét*” szlogen helyett inkább az ige útmutatására támaszkodjunk (1 Tim. 5.19-20).

A mai elválasztottság, elszigeteltség miatt szorosabb közösség hiányában nagyon nehéz felelősséget hordozni egymásért Isten népe között. Szükséges ugyanis megengedni egymásnak és rálátni egymás életére ahhoz, hogy meg tudjuk ítélni egymás életét, és ha szükséges menteni a visszaeső hívőket az örök kárhozattól. Sok hívőről gondolhatjuk a képmutatás látszata alapján a gyülekezetekben, hogy a hívők élete rendben van, sőt szolgálnak is. A gyülekezetekben lévő hívők állapota miatt sokszor nem evangelizálásban kellene gondolkozniuk a gyülekezeteknek, hanem inkább a gyülekezeteken belül megmenteni azokat, akik megismerték az igazságot, de valahol elbuktak és már a kárhozat felé tartanak. Ez a pásztori szolgálattal rendelkező hívők igazi felelőssége, de minden más hívőé is, akik közvetlen kapcsolatban vannak az elesett testvérekkel. Ehhez persze őszinte légkör szükséges és megengedni másoknak, hogy rálássanak az életünkre és figyelmeztessenek bennünket, amikor az szükséges. Ez nem ítéletés, hanem aki szentségben jár, annak az Úrtól rendelt kötelessége.

Ha valóban szentségben járunk, akkor a „Ne ítéld, hogy ne ítéltess” ige ránk nem vonatkozik, és ne engedjük, hogy mások visszatartsanak bennünket felelősségteljes szolgálatunktól. Ha ezt nem tesszük, akkor a bűn rövid időn belül megposhasztja az egész tésztát, aminek már ma is sok helyen tanúi lehetünk.

Éljünk szentül ebben a jelenvaló világban! „Szentek legyetek, mert én szent vagyok” – mondja az ige, mert „szent az, aki elhívott” bennünket. „Szentség nélkül senki sem látja meg az Urat”! A hívők csak ezen az erkölcsi alapon állva tudnak másokhoz megfelelő módon közelíteni és megmenteni azokat, akik beleestek az ördög törébe. Ha ezt folyamatos tevékenységgé tesszük, akkor van remény a gyülekezetek megtisztulására és helyreállítására.

Nagy kegyelemre és szeretetre van szükségünk, hogy Krisztus Teste valóban olyanná válhasson, amilyennek Ő szeretné, hogy gyönyörködhessen mindabban, ahogyan a hívők megélik az életüket minden nap, és ahogyan mindenki a kapott ajándéka szerint szolgál teljes alázatosságban mindenben Őt dicsőítve meg.

– § –

### Az üldözött egyház

*„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt ti nálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek: Nem*

*nagyobb a szolga az ő uránál. **Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.***” (János 15:18-20).

Sokan úgy gondolnak az egyházra, hogy annak van egy „békebeli állapota”, amikor az egyház a világgal békességben van és van egy „üldözött állapota” (formája), amikor üldözik a keresztyéneket. Ezt a másik – szükségből felvett – állapotát „földalatti egyháznak hívják”. Akik a szemeiket a földi dolgokra szegezik, és az állammal a jó kapcsolatok ápolására, a világnak való megfelelésre törekszenek, azok állandó épületeket (templom, gyülekezeti ház) építve minden kényelemre tartósan berendezkednek ezen a földön, mintha ez lenne az „örök hajlék” – Isten háza. Isten azonban „*nem kézzel csinált templomokban lakik, mint a próféta mondja: ‘A menny nékem üldözékem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya; micsoda házat építhettek nékem? – azt mondja az Úr, vagy melyik az én nyugodalmamnak helye?’*” (Ap.csel. 7:48-49).

Jézus megprófétálta a Jeruzsálemi Templom lerombolását, ami Kr.u. 70-ben be is következett és véget ért az Ószövetség – az állandó templom – időszaka és „az egész vallásos rendszer”, ami ahhoz kapcsolódott (áldozatok, papság, adakozás a papság és a templom fenntartására stb.).

Jézus a saját halálával egy új időszakot nyitott meg és egy olyan templomról beszélt, ami az Ő Teste, ami a hívőkből épül fel, mint „élő kövekből”. A Pünkösdkor eljött Szent Szellem betöltötte a hívőket, akik erővel és hatalommal tettek bizonyosságot Jézusról. Létrejött Jézus Egyháza, a hívőkből álló „templom”, amit a Szent Szellem töltött be erővel és élettel.

Az Újszövetség időszakában minden gyökeresen megváltozott. Jézus egy jobb szövetség közbenjárója volt, és amikor a kárpit a templomban kettészakadt egy új utat nyitott. Mindenkinnek bejárást biztosított a Szentek Szentjébe. Jézus ezzel „*óvát tette a régit*”:

*„Mikor újról beszél, óvát tette az elsőt; **ami pedig megavul és megvénhedik, közel van az enyészethez.**”* (Zsidó 8:13)

A Pünkösöd után létrejött egyház nélkülözött minden földre utaló dolgot (templom, papság, azonosító nevek, világi elismertség stb.) és a kezdetektől „üldözött egyház” volt. Péternek és Jánosnak hamar a főtanács elé kellett állniuk, és megtiltották nekik, hogy Jézus nevében prédikáljanak. Egy újabb állomás volt István halálra kövezése. Megfigyelhetjük azt is, hogy az első egyház legnagyobb ellensége nem a világ volt, hanem a világgal szövetséget kötött, világi módon gondolkodó és élő vallásos emberek. A dolgok mindig ismétlődnek! Mintha ma is ugyanígy lenne!

Jézus szemében csak egyféle egyház létezik. Az Ő egyháza nem a földi kényelemre rendezkedik be és nem azt tekinti otthonának, hanem azzal számol, hogy bármikor üldözhetik és ezért mozdulni – adott esetben – költözni kell.

Mi nem a világból valók vagyunk, hanem onnan „kihívottak” és ezért a világ gyűlöl minket, ahogyan Jézust is gyűlölte. Szolga létünkre mi sem lehetünk nagyobbak, mint az Urunk, aki megmondta, hogy „**ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd**”.

Az Egyházat – Jézus kijelentése szerint – alapvetően az „üldözött egyház” állapota kell, hogy jellemezze. Ezért azzal kell számolnia, hogy bármelyik pillanatban mozdulni tudjon és a világi vagy vallási vezetők (ellenségei) elől el tudjon menekülni, rejtőzni. Jézus Krisztus Egyháza – egy szóval kifejezve – **mobíl** (rugalmas) kell, hogy legyen. Erre csak egy olyan egyház képes, amelyik ha tart is nagyobb összejöveteleket nyilvános, bérelt helyeken „békeidőben”, de mindennapi összejöveteleik bázisát a hívők házaik adják, ahol szükség esetén be tudják fogadni a máshonnan elüldözött, bujdosó keresztyéneket is, a javaikat megosztva egymás között. Ez olyan mély, őszinte kapcsolatokat igényel a hívőktől, mint amiről az ige beszél. Az induláskor az egyház ilyen volt! Nem voltak erős megkötöttségeket okozó korlátaik: templomok, épületek, eltartandó papság, merev szervezeti formák stb. Rugalmasan tudtak alkalmazkodni minden helyzethez, (hely)változtatáshoz. A mai „egyházak” képtelenek minderre, de ha üldözésre kerülne is sor, ezek az „egyházak” minden jellemző sajátosságukat ismerve képtelenek lennének egyik napról a másikra megváltozni. Ha valami csoda folytán, ami nincs kizárva, az Úr Szelleme átfújna az ilyen egyházakon és életet lehelne beléjük a „régii tömlő” gyorsan szétszakadna az „új bortól” és darabjaira hullana. Egy ilyen – mindent darabjaira zúzó – radikális változás a mai egyházak egész létét veszélyeztetné minden biztonságával együtt, aminek leginkább a mai intézményesült egyházak állnának leginkább ellene, élükön a papságukkal, ahogyan az Jézus idejében is volt. Erre ezért nem is szívesen gondolnak, és még az üldözés gondolatát is elhessegetik maguktól. Jó kapcsolatban igyekeznek lenni a világgal és ezért nincs is miért üldözni őket. A Sátán, aki nagyon szereti a vallásosságot és jól ismeri az ígét is, nem kell, hogy támadja az ilyen egyházakat, mert rá nézve az ilyen egyház már nem veszélyes. A világ fejedelme a Sátán, ezért távol kell tartanunk magunkat a világgal való barátkozástól, mert a világ „főnöke” a mi főnökünké válhat, ami már semmiképpen sem Jézus egyháza.

Ha adunk Jézus szavaira, akkor tudomásul kell vennünk, hogy **elhívásunk betöltésének az a jele, ha a világ gyűlöl, elutasít és üldöz bennünket**, mert „nem közölük valók vagyunk”. Ezért úgy kell berendezkedni minden tekintetben és minden pillanatban, hogy bármikor üldözésre kerülhet sor és minden fizikai körülménytől függetlenül, új helyen tovább tudja folytatni tevékenységét, mint gyülekezet, ami Krisztus Teste.

Amit Jézus az Ő egyházának nevezett, az az övéiből áll és ezek jellemzik őket. Csak egy ilyen Egyház tud erőt venni a pokol kapui felett. Ha Jézus egyházának és nem egy emberi egyháznak akarunk része lenni, akkor nekünk is Jézushoz hasonlóan kell gondolkoznunk és a szerint élnünk. Jézus építi az Ő egyházát! Figyeljünk rá, hogy mit cselekszik nap – mint nap, ahogyan Ő is figyelte az Atyát.

Ha az Ő akaratában járunk és bátran, megalkuvás nélkül szembenézünk a világ és a „vallásos világ” részéről érő kihívásokkal (támadásokkal, üldözésekkel), akkor nem lesz más megoldás számunkra, mint ebben a dologban is engedelmeskedni Jézus parancsolatainak.

Az „üldözött egyház” képe a normál, mindennapi egyház képe. Nincs más lehetőség. Bizonyítja ezt az is, hogy az „üldözött” un. „földalatti egyház” a legdinamikusabb élő egyház ma is a világon (Kína, India, Irak, Irán, stb.), ahol pedig kényelmes földi életmódra rendezkedtek be, ott az emberek elhagyják a hitüket. Jézus Egyházának erejét az üldözés és a szenvedés adja. A szenvedés kohójában tisztul meg az egyház és formálja ki igazán Jézus jellemét.

*„Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; sőt, **amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessete. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítete azt. Mert senki se szenvedjen közületek, mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó: **Ha pedig mint keresztyén szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse azért az Istent. Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házán: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának? És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös? Annak okáért akik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják [néki] lelküket mint hű teremőnek, jót cselekedvén.**” (1 Péter 4:12-19.)***

Ha úgy érzed, hogy Isten most az Ő kohójában tart téged, hogy a maradék „salakot” is kitisztítsa belőled, akkor örvendezzel, mert a „salak” eltávolítása után felragyog az életedben a Krisztus, megmutatva az Ő dicsőségét benned. Dicsőség néki ezért. Ámen.

– § –

### **Mindenkor örüljete!**

*„Mindenkor örüljete.” (1Thess 5:16.)*

*„Örüljete az Űrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!” (Fil 4:4)*

Nem arról az örömről beszélek, amit mindenki – hívő és nem hívő – egyaránt érez, amikor valami nagyszerű dolog történik vele.

Nem is arról a felszínes, a környezetnek szóló örömről, amikor ismerősök néhány másodpercre fülig érő szájjal mosolyogva üdvözlik egymást függetlenül attól, hogy közben mit éreznek és gondolnak.

Arról a belülről fakadó, szívből származó valódi örömről beszélek, ami újjászületett és igazságban járó hívőkre jellemző, akik folyamatos örömben élük meg az életüket, és ezt a kívülről is látják rajtuk, hogy az arcuk szinte sugárzik és egy mélyről, belülről áradó kiegyensúlyozottság és békesség az, ami kíséri ezt az örömet. Ez egy őszinte,

tiszta, Krisztusi öröm, ami minden érzéstől és körülménytől független. Független attól, hogy éppen bánatra lenne-e okunk, vagy indokolt valóságos öröme, de ezt az örömet nem ez határozza meg, mert ez egy Úrban való természetfeletti öröm.

„Mindenkor örüljétek” – mondja az ige függetlenül attól, hogy mi az a körülmény, amiben éppen vagyunk. Ez nem egy ige a sok közül, mert az ige meg is erősíti önmagát: „Ismét mondom örüljétek” – ad nyomatékot az ige önmagának, hogy bizony Isten ezt nagyon komolyan gondolja.

Az öröm fontosságáról és az Istentől való minden értelmet felülhaladó jellegéről Jakab apostol beszél:

*„Teljes örömmel tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.”* (Jakab 1:2-4.)

Jakab itt nem azt kéri tőlünk, hogy

- fogcsikorgatások közepette valahogy éljük túl a nehéz próbákat, amiket Isten megenged az életünkben,
- nem is azt, hogy szenvedés közben jó, ha néha azért el is mosolyodunk,
- hanem azt kéri, hogy **teljes örömmel** éljük át az ilyen nehéz időszakokat az életünkben. A külső szemlélő észre se vegye, hogy éppen egy nehéz próbán megyünk át.

Ez emberileg lehetetlen, de Istennel minden lehetséges.

Itt is azt látjuk, hogy az érzelmeknek semmi köze az örömünkhöz, sőt mondhatnánk az Istentől való öröm jellemzője az, hogy az ember éppen akkor képes őszinte, mélyről jövő örömmel örülni, amikor arra a legkevésbé lenne oka. Hasonló helyzetben a nem hívő emberek szenvedve, panaszkodva élik át az ilyen embert próbáló helyzeteket. Ez az öröm Istenre mutat, mert ha valaki megkérdezi „hogyan tudsz ilyen helyzetben örülni”? – akkor tudunk felfelé mutatni és Istennek adni a dicsőséget, mert ez magunktól nekünk sem menne. Ez egyedül Isten által lehetséges!

Nagy gyakorlattal rendelkezett ennek megélésében Habakuk próféta is, aki így vall erről:

*„Hallom és reszket a bensőm, a szózatra remegnek ajkaim; porladni kezdenek csontjaim, reszketnek lábaim: hogy nyugton legyek a nyomorúság napján, amely feljön a népre, mely megsanyargatja azt. Mert a fügefa nem fog virágozni, a szőlőkben nem lesz gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban.*

***„De én örömezzni fogok az Úrban, és vigadok az én szabadító Istenemben.  
Az Úr Isten az én erősségem” (Habakuk 3:16-19.)***

Egy ilyen helyzetet, amit Habakuk is átélt, senki sem kíván magának. Mondhatnánk mai szóhasználattal, hogy egy totális csőd minden szempontból.

Hogy áll ehhez Habakuk? Panaszkodik, szomorkodik, kesereg, ahogyan főként a magyarok szoktak még akkor is, amikor sokszor tényleg öröme lenne okuk? Nem! Egyáltalán nem.

Habakuk nem adja át magát az érzéseinek, hanem Istenre gondol, hogy Ő jó, igaz, hűséges, gondoskodó, szabadító .... és az Úr ígéreteire néz:

*„Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr.!!!” (Zsoltár 34:20.)*

Igen! Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti őt az Úr!” Ez nagyon bátorító! Így tudunk minden helyzetben örülni, mert ahogy mondani szoktuk – „ha a vége jó minden jó”.

Ha az Úr útján járunk, akkor Istennél minden dolognak jó a vége! Ehhez nem fér kétség! Van okunk tehát az őszinte, valóságos, mélyről jövő öröme, mert ennek az öröme igazi oka van; nem egy felszínes, mesterkelt vagy megjátszott minden dolognak „fakutya módjára” való közönséges öröme.

Ez egy mennyei Istent dicsőítő valódi öröme, ami soha nem szűnik meg, hanem folyamatos és táplálja a testet – a Szent Szellem templomát – minden nap. Lehetnek egészségi problémáink is, de a „vidám szívnek – ez az öröme – a legjobb orvosság”.

Mibe kerül mindez? Semmibe, ingyen van. Csak elhatározás kérdése az egész, ahogyan Habakuk is tette:

***„De én (ezek ellenére!) örömezzni fogok az Úrban, és  
vigadok az én szabadító Istenemben.”***

Szoktam mondani: nem adom meg az ördögnek azt a lehetőséget, hogy elvegye az örömeimet. „Az Úr öröme a mi erősségünk” (Nehémiás 8.10), amit az ördög éppen ezért nagyon nem szeret és mindent megtesz, hogy megakadályozza azt.

Úgy kell a próbákban, nehézségekben nekünk is hozzáállni a dolgokhoz, ahogyan azt Habakuk is tette. A megpróbáltatásokban tudunk edződni, hogy a hitünk és a kitartásunk növekedjen, hogy az egyre nehezebb próbákban is tudjunk végig kitartani megtartva korábban elnyert üdvösségünket, az örök életet.

Isten megígérte, hogy nem terhel bennünket erőnkön felül, amit nem hordozhatnánk el. Fokozatosan terhel bennünket, lépésről lépésre, hogy így haladjunk előre egyre nagyobb kitartást elérve az egymás után következő próbákban győzedelmeskedve mindenkor az Úrban.

Isten győzelemre hívott el bennünket! Ővele minden lehetséges annak, aki hisz!

Igen! Az igazi keresztyén élet nem könnyű, sőt mondhatnánk, hogy időnként nagyon is nehéz. Azonban az Úrtól való szabadságban és örömben megélni ezt minden nap, valóban felüdítő. Ez azonban azt igényli tőlünk, hogy folyamatosan Neki engedelmeskedve az Ő útján járjunk minden nap.

*„Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.” (Zsoltár 16:11.)*

– § – § – § –